

‘Όσο υπάρχει η αγάπη...’

Όταν η αγάπη ενός ζευγαριού είναι δυνατή, δεν τους χωρίζει κανείς. Η μαγεία δεν χάνεται και το όνειρο τους πραγματοποιείται.

Ο Αλέξανδρος και η Στεφανία γνωρίζονταν από μικρά παιδιά. Πέρασαν πολλά δύσκολα χρόνια, όμως με την αγάπη που είχαν ο ένας για τον άλλο, τα ξεπέρασαν όλα, μαζί.

Η Στεφανία ήταν από τα πιο όμορφα κορίτσια της Αθήνας. Τα μαλλιά της, ήταν ολόξανθα και πάντα η μητέρα της, της έκανε μία μεγάλη πλεξούδα, τα μάτια της ήταν γαλανά σαν την θάλασσα, το σώμα της λεπτό και η ψύχη της άβυσσος. Ήταν από τα παιδιά που στην παιδική τους ηλικία την πέρασαν με δυσκολίες.

Οι γονείς της Στεφανίας έκαναν δύσκολη δουλειά, δούλευαν στα χωράφια για να μπορέσουν να επιβιώσουν στη ζωή. Ζούσαν σε ένα εγκαταλελειμμένο, ξύλινο σπίτι, χωρίς φως και μερικές φορές χωρίς φαγητό. Δεν είχαν στρώμα να κοιμούνται και έτσι αναγκάζονταν να ξαπλώνουν στο πάτωμα. Το χειμώνα ήταν παγωμένα. Η Στεφανία πολλές φορές, είχε αρρωστήσει από το κρύο, από την πείνα, όμως δεν είχαν άλλη επιλογή.

Πολλές νύχτες το όμορφο κοριτσάκι έμενε ξάγρυπνη, σκεπτόμενη αν θα υπάρχει μία άσπρη μέρα για εκείνη και για την οικογένειά της. Δεν ήξερε τι της επιφυλάσσει η μοίρα.

Ήρθε η στιγμή, όπου ο πατέρας της δεν άντεχε πλέον την κατάσταση, έβγαине εκτός ελέγχου και χτυπούσε την μητέρα της, η μικρή Στεφανία συνεχώς έκλαιγε, βλέποντας την μητέρα της μελανιασμένη και βασανισμένη. Η μητέρα της, μη αντέχοντας πλέον την κατάσταση, ζήτησε διαζύγιο από τον άνδρα της, πιστεύοντας ότι θα γλυτώσει και αυτή αλλά και το παιδί της.

Η Στεφανία ήταν 8 χρονών όταν χώριζαν οι γονείς της, ήταν ακόμη μικρή, όμως καταλάβαινε πολλά πράγματα, συμπαραστάθηκε στην μητέρα της για το μεγάλο βήμα που θα άλλαζε την ζωή και των δύο.

Μετά από λίγο καιρό, η μητέρα της δεν άντεξε τον χωρισμό, τρελλάθηκε και αυτοκτόνησε. Ο πατέρας της έγινε αλκοολικός, εθισμένος στον τζόγο και τις

νύχτες έπρεπε κάποια να υπακούει στις ορέξεις του, η μικρή Στεφανία ήταν το θύμα αφού δεν είχε κανένα και δεν μπορούσε να μιλήσει σε κανένα, γιατί φοβόταν. Δεν είχε φίλους γιατί όποιος την πλησίαζε, μόλις μάθαινε την ιστορία της, έφευγε και έμενε μόνη.

Ο πατέρας της, ήθελε να την σταματήσει από το σχολείο για να μην βλέπουν τις μελανιές που της δημιουργούσε. Η καθηγήτρια της όμως, δεν επέτρεψε να συμβεί αυτό, γιατί παρατήρησε τις μελανιές πάνω στο κορμί της αθώας μικρής Στεφανίας και ένιωθε ο,τι το κοριτσάκι βασανιζόταν στο σπίτι. Η μικρή Στεφανία στο σχολείο ένιωθε απελευθέρωση, ότι βρισκόταν σ'ένα μαγεμένο κόσμο που το έφτιαχνε η ίδια.

Πολλές φορές η Στεφανία ξεσπούσε σε κλάματα στο σχολείο και μερικές φορές έπραττε απόπειρα δολοφονίας. Η καθηγήτρια της, την έβλεπε και την σταματούσε, καθόταν και συζητούσε μαζί της, όμως ήξερε ότι η μικρή σιχάθηκε τον εαυτό της, τον κόσμο.

Μια μέρα, η καθηγήτρια της, σκέφτηκε να πάρει την μικρή μια νύχτα σπίτι της. Ο πατέρας της Στεφανίας, αγριεμένος και μεθυσμένος πήγε και χτυπούσε την πόρτα στο σπίτι της καθηγήτριας, ούρλιαζε και απειλούσε... Τότε η δασκάλα κατάλαβε τι περνά η μικρή στο σπίτι της.

Δεν την άφησε όμως να φύγει, γιατί θα το πλήρωνε η Στεφανία και έτσι, η καθηγήτρια πήρε τηλέφωνο την αστυνομία, όμως η Στεφανία την σταμάτησε:

- Κυρία, σας παρακαλώ μην το κάνετε, θα φύγω, θα πάω σπίτι, είναι καλύτερα έτσι, δεν θέλω να με σταματήσει από το σχολείο γιατί είναι η μόνη μου παρηγοριά.

- Στεφανία θα σε αφήσω να πας, όμως θα μου υποσχεθείς ότι θα προσέχεις και δεν θα επιτρεψεις να σου κάνει τίποτα κακό, ότι και να χρειαστείς, θέλω να με πάρεις τηλέφωνο κι εγω θα έρθω.

Όταν πήγε σπίτι της, ο πατέρας της, αγριεμένος, την σάπισε από το ξύλο. Το κορμάκι της μελανιασμένο, δεν άντεχε άλλο, ήθελε να απελευθερωθεί, όμως δεν μπορούσε να ξεφύγει από τα «νύχια του λύκου».

Την άλλη μέρα, η Στεφανία δεν πήγε σχολείο γιατί όλοι θα την βλέπανε μελανιασμένη και η καθηγήτρια ένιωσε ότι κάτι κακό συνέβει κι έτσι αποφάσισε να πάει να την επισκευθεί.

Όταν μπήκε στο σπίτι της μικρής και την είδε μελανιασμένη και ξαπλωμένη στο κρεβάτι, ούρλιαξε:

- Στεφανία, κορίτσι μου τι σου έκανε;
- Τίποτα κυρία, είμαι καλά, θα μου περάσει. Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό.
- Όχι Στεφανία, πρέπει να φωνάξουμε ένα γιατρό να σε δει. Είσαι φουσκωμένη κοριτσάκι μου, γεμάτη μώλωπες... Δεν θέλω να σκέφτομαι πώς μπορείς να καταντήσεις.
- Κυρία δεν θέλω στον γιατρό, φοβάμαι πολύ.
- Ησύχασε Στεφανία μου, τουλάχιστον άσε με να σε πάρω μακριά του.
- Κυρία, σας παρακαλώ μην κάνετε τίποτα, ο πατέρας μου μόνο εμένα έχει, θα αρρωστήσει και θα πεθάνει.
- Εντάξει μικρή μου, όμως αν συνεχιστεί αυτό, δεν θα έχω άλλη επιλογή και θα αναγκαστώ να το αναφέρω στην αστυνομία.

Η Στεφανία δεν είχε άλλη επιλογή και κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. Ήξερε ότι η καθηγήτρια της, την αγαπούσε και θα την βοηθούσε να λυτρώσει την καρδούλα της από τον πατέρα της.

Μετά από λίγες μέρες, έκλεινε τα 9 της χρόνια και στο σχολείο γνώρισε ένα μικρό αγοράκι, στην ηλικία της, τον Αλέξανδρο. Ήταν ψηλός, με μελισιά μάτια και καστανά μαλλιά, ήταν πολύ όμορφο αγόρι, έφτανε από την Αμερική γιατί τα πράγματα εκεί γίνονταν δύσκολα για την οικογένεια του και έτσι αποφάσισαν να μετακομίσουν στην Ελλάδα. Έγιναν οι καλύτεροι φίλοι και η Στεφανία βρήκε το στήριγμα της.

Στις αρχές, η μικρή, δεν ήθελε να του λείι τι γινόταν στο σπίτι της, γιατί ντρεπόταν και φοβόταν μην φύγει και αυτός όπως έκαναν όλοι οι άλλοι. Ο Αλέξανδρος, την πίεζε γιατί την έβλεπε στεναχωριμένη, βασανισμένη και ήθελε να την βοηθήσει.

Μετα απο μια εβδομαδα, ο πατέρας της γύρισε σπίτι εξαντλημένος, πολύ μεθυσμένος και λυποθύμησε. Η μικρή, τρόμαξε πολύ και αμέσως κάλεσε τον καλύτερο της φίλο, τον Αλέξανδρο για να την βοηθήσει. Κάλεσαν το ασθενοφόρο και όταν ήρθε, η μικρή δεν ήθελε να πάει μαζί με τον πατέρα της, δεν άντεχε να τον βλέπει σε άθλια κατάσταση και ο μικρός Αλέξανδρος την φιλοξένησε για μια νύχτα, πιστεύοντας ότι θα του ανοίξει την καρδιά της.

Η Στεφανία, μόλις στάθηκε μπροστά από το σπίτι του Αλέξανδρου έμεινε άφωνη. Ήταν σαν παλάτι για εκείνη, είχε κρεβάτια, μπάνια και άφθονο φαγητό και όταν κάθισαν να φάνε, η μικρή Στεφανία δεν πίστευε ούτε στα όνειρα της, ότι θα έτρωγε τόσο νόστιμο φαγητό.

- Αλέξανδρε, το σπίτι σου είναι ζεστό και πλημμυρίζει από αγάπη. Ποτέ δεν περίμενα ότι θα μπουν στην ζωή μου τόσο καλόκαρδοι και εύαισθητοι άνθρωποι, που με αγαπούν και με στηρίζουν.

- Στεφανία πάντα το σπίτι μου θα είναι ανοιχτό για σένα, ξέρω ότι είναι δύσκολο να μου ανοίξεις την καρδιά σου, όμως θέλω να μάθω πράγματα για την ζωή σου. Που είναι η μητέρα σου, που ζεις, γιατί το κορμί σου είναι μελανιασμένο; Θέλω να τα μάθω όλα!

Η Στεφανία έβλεπε ότι οι οικογένεια του και ο Αλέξανδρος πάντα θα είναι δίπλα της. Πλέον, δεν μπορούσε να τα κρατάει μέσα της και αποφάσισε να του ανοιχτεί. Του είπε όλο το δράμα που περνούσε τόσο καιρό, τόσα χρόνια.

Ο μικρός Αλέξανδρος, δεν μπόρουσε να τα πιστέψει όλα όσα άκουγε, γιατί ζούσε σ'ένα καλύτερο περιβάλλον, με αγαπήτα πρόσωπα, τους γονείς του κοντά του και να τον στηρίζουν.

Ο Αλέξανδρος δεν έχασε χρόνο, όταν τελείωσε η μικρή, την αγκάλιασε, δείχνοντας της ότι θα είναι πάντα δίπλα της. Η Στεφανία δεν το περίμενε και

ένιωσε ασφάλεια, πνιγμένη στα κλάματα και κρυμμένη στην αγκαλιά, του αγαπημένου της φίλου, του είπε:

- Δεν θέλω να γυρίσω σπίτι κοντά του, θέλω να μείνω εδώ, που ξέρω ότι υπάρχουν άνθρωποι που νοιάζονται για μένα και με στηρίζουν.

Το θέλημα της έγινε!

Γύρω στα ξημερώματα, πήραν τηλέφωνο οι γιατροί στο σπίτι του Αλέξανδρου και τους ανακοίνωσαν, ότι ο πατέρας της δεν τα κατάφερε και δεν είναι πλέον στην ζωή.

Μόλις το άκουσαν, ο μικρός Αλέξανδρος, την έσφιξε ακόμη πιο πολύ στην αγκαλιά του. Η Στεφανία ξέσπασε σε κλάματα, αφού πλέον δεν υπάρχει κανείς, δικός της άνθρωπος στο κόσμο, πίστευε ότι θα έμενε ολομόναχη.

Όταν πήγε η μικρή για ύπνο, ο Αλέξανδρος αμέσως πήγε στους γονείς του, παρακαλώντας τους, να υιοθετήσουν την Στεφανία και έτσι να αποκτήσει μια αδελφή αφού ήταν μοναχοπαίδι.

Το πρωί, όταν ξύπνησε η Στεφανία, την περίμενε ένα χαρμόσυνο νέο, οι γονείς του δέχτηκαν!

Όταν η μικρή το άκουσε, τα μάτια της γυάλισαν, το πρόσωπο της έλαμψε και η ζωή της γέμισε χαρά, ξανα ζωντάνεξε ο ψυχικός της κόσμος.

Επιτέλους, η μικρή είχε ένα δικό της δωμάτιο. Το χρώμα των τοιχών της, ήταν βαμμένα με σκουρόχρωμο μωβ, ήταν το αγαπημένο της χρώμα. Είχε ένα μεγάλο κρεβάτι και μαλακό στρώμα, το μαξιλάρι της, ήταν από πούπουλα για να κοιμάται και να ονειρεύεται. Είχε ξεκινήσει ένας άλλος κόσμος για εκείνη, ένα καινούριο όνειρο.

Ο Αλέξανδρος και η Στεφανία, περνούσαν πολύ ωραία, ταυτίστηκαν από την πρώτη ματιά. Τα καλοκαίρια, ταξίδευαν πολύ οι δύο τους. Το πρώτο τους καλοκαίρι, ο Αλέξανδρος την πήρε στο νησί Σαντορίνη.

Επισκέφθηκαν την Νέα Καμένη και το Ακρωτήρι, αφού τους άρεσαν πολύ τα αρχαιολογικά μνημεία. Διέμεναν για μια εβδομάδα στο νησί και μετά σε άλλο.

Ταξίδευαν με καράβι, έτσι ώστε να απολαμβάνουν καλύτερα την διαδρομή, βλέπανε το ηλιοβασίλεμα και διέσχιζαν τα κρυστάλλινα νερά του αιγαίου.

Για πρώτη φορά στην ζωή της, έβλεπε δελφίνια και ψάρια, ήταν πολύ ενθουσιασμένη.

Τις νύχτες, ο Αλέξανδρος, την έπαιρνε στα καλύτερα εστιατόρια που γνώριζε, ήταν πολύ ευτυχησμένος που έβλεπε την Στεφανία χαρούμενη μετά από πολύ καιρό.

Τα εστιατόρια τα οποία επισκέφθηκαν, ήταν πολύ ωραία διακοσμημένα, τα πιάτα ήταν εκθαμβωτικά, σερβίρονταν με νόστιμο ψαράκι και τα γλυκά ήταν πολύ ωραία στολισμένα. Όλα για την μικρή ήταν σαν όνειρο.

Μετά, όταν τελείωναν το φαγητό τους, πήγαιναν στην παραλία, άναβαν φωτιά, κάθονταν απέναντι της, έψηναν marshmallow και έβλεπαν τα δελφίνια και το φεγγάρι... Πολύ ρομαντικό!

Ένα καλοκαίρι, όταν ήταν 15 χρονών, η μητέρα του τους έστειλε σε κατασκήνωση. Εκεί, έμαθαν να κάνουν κόμπους, να ψήνουν marshmallow και να παίζουν διάφορα παιχνίδια.

Τους χειμώνες, περνούσαν πολύ ήρεμα. Ένα φθινόπωρο, είχαν φτιάξει ένα δεντρόσπιτο, ήταν όλο ξύλο και μέσα είχαν πράγματα που τους ενδιέφερε και τους δύο.

Της Στεφανίας, της άρεσε πολύ η ζωγραφική και πάνω στους τοίχους έβαλαν πίνακες που έφτιαξε η ίδια. Ο Αλέξανδρος, ήταν τρελαμένος με τις μοτοσικλέτες και έβαλαν φωτογραφίες καδρομένες στα έπιπλα που υπήρχαν στο σπιτάκι. Ο Αλέξανδρος λάμβανε μέρος σε διαγωνισμούς με motocross και κέρδιζε σχεδόν κάθε φορά. Την τελευταία φορά που διαγωνίστηκε, είχε κερδίσει μεγάλο χρηματικό ποσό και το ξόδεψε στο τελευταίο τους καλοκαίρι, για να είναι μαζί με την Στεφανία πριν πάνε για σπουδές.

Το τελευταίο τους καλοκαίρι, το πέρασαν το ίδιο όπως τα άλλα, όμως υπήρχε μια αλλαγή. Την τελευταία μέρα του Αυγούστου, ο Αλέξανδρος της έκανε ρομαντικό δείπνο στην θάλασσα της Μυκόνου, με κεράκια και μουσική.

- Δεν θέλω να χαθούμε τώρα που θα πάμε για σπουδές.
- Να χαθούμε; Τι λες Αλέξανδρε; Δεν θα χαθούμε ποτέ, εξάλλου μας ενώνει η οικογένεια μας.
- Το λέω επειδή θα γνωρίσουμε κόσμο, θα μπουν στην ζωή μας κι άλλα πρόσωπα.
- Το ξέρω Αλέξανδρε, όμως δεν θα παύεις να είσαι ο καλύτερος μου φίλος.

Η Στεφανία πέρασε στο πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης, στον τομέα της ψυχολογίας και ο Αλέξανδρος στο πανεπιστήμιο της Πάτρας, στο τομέα της ιατρικής.

Όταν αποχώρισαν από την Αθήνα και πήγαν, ο καθένας στο προορισμό του, μιλούσαν στο τηλέφωνο με τις ώρες. Ο Αλέξανδρος με τον καιρό συνειδητοποίησε, ότι άρχισε να τρέφει ερωτικά συναισθήματα για την Στεφανία, όμως δεν της το έλεγε γιατί φοβόταν μην την χάσει.

Τα χρόνια περνούσαν, πρίν τελειώσει η Στεφανία τις σπουδές της, είχε αρρωστήσει πολύ και γύρισε στην Αθήνα. Ο Αλέξανδρος κατάλαβε ότι δεν πήγαινε κάτι σωστά με την αγαπημένη του φίλη και την έπαιρνε συνεχώς τηλέφωνο, η Στεφανία του έλεγε, ότι ήταν καλά και προσπαθούσε να κρύψει τον πόνο της. Αυτός δεν την πίστευε και γύρισε πίσω στην Αθήνα, όπου την βρήκε στο σπίτι των γιγνιών του.

- Στεφανία τι κάνεις εδώ; Γιατί δεν είσαι στην Θεσσαλονίκη;
- Αλέξανδρε, ήρθα να μείνω μερικές μέρες εδώ και θα επιστρέψω, εσύ;
- Εγώ ήρθα για σένα, έχει μέρες που σε έπαιρνα τηλέφωνο και δεν μου το απαντούσες και κατάλαβα ότι θα γύρισες στην Αθήνα.

Την άλλη μέρα, η Στεφανία πήγε νωρίς στο νοσοκομείο για να κάνει εξετάσεις. Όταν βγήκαν τα αποτελέσματα, οι γιατροί της Ελλάδας, δεν ήξεραν τι της συνέβαινε και χρειάστηκε να παεί στο εξωτερικό. Στον Αλέξανδρο αποφάσισαν να πουν την αλήθεια... Την μισή αλήθεια.

- Αλέξανδρε, αγόρι μου, η Στεφανία χρειάζεται να κάνει κάποιες εξετάσεις και θα ήταν καλύτερο να τις κάνει στην Αγγλία.

- Μαμά τι λες; Τι εξετάσεις; Είναι καλά; Θα έρθω κι εγώ!

- Όχι αγόρι μου, μην ανησυχείς, μια χαρά είναι, απλώς αυτές οι εξετάσεις είναι αναγκαίες να τις κάνει, δεν είναι τίποτα ανησυχητικό.

Μετά από τις εξετάσεις που έκανε η Στεφανία, οι γιατροί της Αγγλίας ανακάλυψαν ότι είχε καρκίνο, όμως της είπαν ότι προς το παρόν δεν είναι κάτι επικίνδυνο και δεν θα εξελιχθεί εάν προσέχει. Η Στεφανία δεν μπορούσε να το πιστέψει, κανείς τους! Σκέφτονταν τι θα πουν στον Αλέξανδρο.

Όταν πήγαν πίσω στην Ελλάδα, αποφάσισαν να μην το πουν στον Αλέξανδρο, γιατί θα στεναχωριόταν πολύ, αναγκάστηκαν να του πουν ψέματα. Η Στεφανία στεναχωριόταν που δεν του έλεγαν την αλήθεια.

- Οφέλια, αν το μάθει τι θα γίνει;

- Αν το μάθει, θα το αναλάβουμε εμείς. Το ξέρω κοριτσάκι μου ότι στεναχωριέσε, όμως δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να του το κρύψουμε.

Ο Αλέξανδρος ήξερε, ότι κάτι του κρύβουν γι'αυτο μια μέρα, όταν πήγε η Στεφανία στον γιατρό, την ακολούθησε. Όταν τελείωσε και έφυγε η Στεφανία, ο Αλέξανδρος, επισκέφθηκε τον γιατρό, ρωτώντας τον, τι συμβαίνει. Ο γιατρός δεν μπορούσε να του πει, λόγω του ιατρικού απόρρητου, όταν ορκίζονταν οι γιατροί πριν εργαστούν.

Ο Αλέξανδρος αγχομένος γύρισε σπίτι, βρήκε την Στεφανία λιπόθυμη στο πάτωμα και την μετέφερε αμέσως στο νοσοκομείο. Ο γιατρός, όταν τους είδε εκεί και όταν είδε τον Αλέξανδρο να ανησυχεί, του είπε τι είχε η Στεφανία.

Ο γιατρός ήταν 30 χρονών, δεν είχε οικογένεια, όμως καταλάβαινε το άγχος του Αλέξανδρου γιατί κι αυτός όταν ήταν νέος, είχε ερωτευτεί μία κοπελα, πολύ όμορφη, την Λυδία, όμως την έχασε.

Ήταν μια μέρα του καλοκαιριού, είχε πάει θάλασσα με την κοπέλα που ήταν τρελά ερωτευμένος και μέσα από τα επικίνδυνα νερά της Καραϊβικής, χάθηκε και δεν ξανάκουσε γι' αυτήν. Από τότε δεν ξαναερωτεύτηκε.

Όταν είδε την Στεφανία, ο γιατρός Νικηφόρος, ένιωθε ότι βρήκε τον παλιό του έρωτα. Ήξερε ότι δεν ήταν αυτή, όμως μαγεύτηκε από την ασθενή του, μέσα από το βλέμμα της, έβλεπε την Λυδία.

Ο Αλέξανδρος πήγε να δει την Στεφανία στο δωμάτιο, πιστεύοντας ότι θα την παρηγορήσει. Μόλις μπήκε και την είδε θλιμμένη και φοβισμένη, την πήρε αγκαλιά, όπως τότε, που μάθανε ότι ο πατέρας της πέθανε.

Η Στεφανία, ένιωθε την καρδιά του να χτυπά πολύ δυνατά, που φοβήθηκε και τον ρώτησε:

- Αλέξανδρε, τι συμβαίνει και χτυπά τόσο δυνατά η καρδιά σου;
- Τίποτα!
- Μην ανησυχείς για εμένα, όλα θα πάνε καλά, το πιστεύω και θα μου δώσει περισσότερη δύναμη, η αγάπη σου και το στήριγμά σου.
- Πάντα θα σ' αγαπώ και θα σε προσέχω, δεν θα σε αφήσω να πας πουθενά!

Η Στεφανία χαμογέλασε γλυκά, μόλις άκουσε τα τρυφερά λόγια του Αλέξανδρου και πίστεψε ακόμη πιο πολύ στον εαυτό της, πως θα νικήσουν μαζί τον καρκίνο.

Λίγο αργότερα, έμαθαν οι γονείς του Αλέξανδρου τι έγινε και έτρεξαν στο νοσοκομείο. Ο Αλέξανδρος θυμωμένος μαζί τους, που δεν του είπαν τίποτα, σε σημείο υστερίας, άρχισε να τους φωνάζει. Η Στεφανία αναστατωμένη, του έπιασε το χέρι, λέγοντας του:

- Σε παρακαλώ, ηρέμησε, μην με αφήνεις, σε χρειάζομαι!

Και αυτός, την κοίταξε με αθώο βλέμμα και της απάντησε:

- Ποτέ δεν θα σε αφήσω, θα είμαι πάντα δίπλα σου.

Οι γονείς του, έφυγαν τρομαγμένοι και ο Αλέξανδρος έμεινε μαζί της όλη νύχτα, να την προσέχει. Μετά το ξέσπασμα του Αλέξανδρου και τα λόγια που αντάλλαξαν με την Στεφανία, την επισκέφθηκε ο γιατρός, λέγοντας τους, ότι πρέπει να μείνει μια νύχτα στο νοσοκομείο, υπο παρακολούθηση. Ο Αλέξανδρος τρόμαξε και φώναξε τον γιατρό ρωτώντας τον:

- Τι συμβαίνει γιατρέ;
- Ο καρκίνος άρχισε να εξελίσσεται!
- Τι; Αφού οι γιατροί της Αγγλίας είπαν, πως δεν θα εξελιχθεί εάν προσέχει.
- Κι εγώ έτσι πίστευα όταν την εξετασα, όμως αρρώστια είναι και προχωράει. Μην πεις τίποτα της Στεφανίας, για να μην την ταραξείς.

Ο Αλέξανδρος έχασε την γη κάτω από τα πόδια του. Γύρισε στο δωμάτιο, όπου ήταν η Στεφανία, πήγε την φίλησε στο μέτωπο και της είπε:

- Πάντα θα είμαι δίπλα σου, δεν θα σε αφήσω να φύγεις!

Η Στεφανία τον κοίταξε παράξενα και τον ρώτησε, αν συμβαίνει κάτι. Δεν ανταποκρίθηκε, γιατί δεν μπορούσε να την κοροϊδεύει κοιτώντας την στα μάτια.

Περνούσαν οι μέρες και η κατάσταση της ήταν σταθερή, βρισκόταν ακόμη στο νοσοκομείο. Ο γιατρός την επισκεπτόταν σχεδόν καθημερινά για να δει, πως πάει η κατάσταση της. Όδευε προς το καλύτερο, σε σημείο να ξαφνιαστεί ο γιατρός. Μετά από λίγες μέρες, επέστρεψε στο σπίτι, μαζί με τον αγαπημένο, παιδικό της φίλο. Χάρηκαν πολύ που ξαναγύρισε στο σπίτι η Στεφανία, πίστευαν ότι το κακό, είναι πίσω τους.

Εκείνες τις μέρες που η Στεφανία βρισκόταν στο νοσοκομείο, τις νύχτες δεν κοιμόταν, έβλεπε τον Αλέξανδρο να κοιμάται δίπλα της, σε μια ξύλινη καρέκλα και σκεφτόταν πόσο τρυφερός και πόσο πολύ την αγαπάει και την νοιάζεται.

Η Στεφανία είχε συνειδητοποιήσει, πως όταν σκεφτόταν τον Αλέξανδρο, η καρδούλα της κτυπούσε πολύ δυνατά, όμως δεν ήθελε να του πει πως αισθάνεται, γιατί ήξερε ότι σε κάποια φάση της ζωής, θα φύγει και δεν ήθελε να τον πληγώσει.

Όταν βρισκόταν στο νοσοκομείο, μια νύχτα ο Αλέξανδρος άνοιξε αυτά τα υπέροχα, μελισσιά μάτια και είδε, ότι η Στεφανία δεν κοιμόταν:

- Στεφανία, γιατί δεν κοιμάσαι; Τι σε ανησυχεί;
- Αλέξανδρε, δεν μπορώ να κοιμηθώ, συνεχώς βλέπω εφιάλτες στον ύπνο μου.

Ο Αλέξανδρος, μετακινήθηκε από την καρέκλα στο κρεβάτι της, την πήρε αγκαλιά και της είπε:

- Εγώ θα σε προσέχω!

Όταν γύρισαν στο σπίτι, ο Αλέξανδρος την φρόντιζε και οι γονείς του υποψιάζονταν, ότι αισθάνεται κάτι για την Στεφανία:

- Αλέξανδρε αγόρι μου, τι συμβαίνει; Τις νύχτες δεν κοιμάσε, σε βλέπω πολύ σκεπτικό και ανησυχώ!

- Τίποτα μαμά! ... Είναι όλα αυτά που συμβαίνουν, τριγυρίζουν κακές σκέψεις μέσα στο μυαλό μου και τις νύχτες βλέπω εφιάλτες.

- Αγόρι μου, μην ανησυχείς, είμαστε στο πλευρό της Στεφανία και θα την βοηθήσουμε! Είσαι σίγουρος, ότι είναι μόνο αυτό; Με την μητέρα σου μιλάς! Θέλω να ανήκω στην καρδιά σου, να έχω θέση στην ζωή σου. Εγώ και ο πατέρας σου, πάντα σε στηρίζουμε και είμαστε δίπλα σου, σε ότι χρειαστείς.

- Μαμά, είσαι ο φύλακας άγγελος μου και πάντα θα είμαι το παιδί σου και θα έρχομαι να σου λέω τις σκέψεις μου, τα προβλήματα μου, τα εσώψυχα μου.. Ανησυχώ για την Στεφανία, δεν θέλω να πάθει κάτι και να την χάσω.

- Μην στεναχωριέσαι αγόρι μου, η Στεφανία θα γίνει καλά... Ότι και να θέλεις να μοιραστείς με κάποιον, μην διστάσεις να έρθεις, το ξέρεις ότι θα σε βοηθήσω!

- Σ'ευχαριστώ μαμά, πάντα ήσουν δίπλα μου και το ξέρω, ότι με την καρδιά σου θα με βοηθήσεις!

Ο Αλέξανδρος ήξερε ότι οι γονείς του, τον υποψιάζονταν και μετά απο λίγες μέρες πήγε να ζητήσει βοήθεια από την μαμά του, για να μπορεί να αφιερώσει

στην Στεφανία, μια νύχτα και να της δείξει πως νιώθει όταν είναι μαζί της, όταν την βλέπει και την αγκαλιάζει.

- Μαμά, θέλω να μοιραστώ κάτι μαζί σου και θέλω την βοήθεια σου.

- Πες μου αγόρι μου... Μην ντρέπεσαι παιδάκι μου, γι' αυτό είμαστε γονείς σου, για να μοιράζεσαι μαζί μας ότι σε απασχολεί. Όταν ήσουν μικρός και τρόμαζες την νύχτα, σου σκουπίζαμε τα δάκρυα σου και σου συμπαραστεκόμασταν στους παιδικούς σου έρωτες.

- Αυτό ήθελα να σου πω μαμα... Έχει καιρό, που έχω συναισθήματα για την Στεφανία και θα ήθελα να με βοηθήσεις.

Στο σπίτι των γονιών του, υπήρχε μια μεγάλη αυλή, με ροζ και κόκκινα τριαντάφυλλα, της μαμάς του, της άρεσε πολύ να περιποιείται τον κήπο και γι' αυτό τον συμβούλεψε να καλέσει την Στεφανία σε δείπνο.

Ο Αλέξανδρος την επόμενη μέρα έκανε ένα ρομαντικό δείπνο στην Στεφανία με την βοήθεια της μητέρας του, δείχνοντας της, τι αισθάνεται. Η Στεφανία μαγεμένη από την ρομαντική βραδιά, δεν έδωσε σημασία. Ήταν πολύ ευτυχισμένη και τα συναισθήματα της, γίνονταν όλο και πιο δυνατά.

Από εκείνες τις ρομαντικές ώρες, κανείς τους δεν κατάφερε να κλείσει μάτι όλη την νύχτα, σκέφτοντας ο ένας τον άλλον.

Το άλλο πρωί, την επισκέφτηκε στο δωμάτιο της, η Οφέλια, η μητέρα του Αλέξανδρου:

- Στεφανία μπορώ να περάσω να σου κάνω παρέα; Κορίτσι μου, είναι μέρες τώρα που βλέπω ότι κάτι σε βασανίζει και δεν πιστεύω να είναι η αρρώστια.

Η Στεφανία ήξερε, ότι η Οφέλια κατάλαβε, πως έχει αισθήματα για τον Αλέξανδρο και δεν μπορούσε να της τα κρύψει και έτσι αποφάσισε να το μοιραστεί μαζί της:

- Όταν ήμουν στο νοσοκομείο και με φρόντιζε ο Αλέξανδρος, κατάλαβα πως τα αισθήματα μου γι' αυτόν, είναι κάτι περισσότερο από φιλικά, όμως αποφάσισα να μην του το πω, για να μην τον πληγώσω.
- Κοριτσάκι μου γλυκό, θα είναι χειρότερα εάν δεν του το πεις. Το κατάλαβα από τον τρόπο που τον κοιτάς. Όταν τον αντικρίζεις, τα ματάκια σου τα όμορφα λάμπουν, η καρδιά σου ακούγεται και χτυπά πολύ δυνατά. Όμως αν δεν θέλεις να του το πεις δεν επιμένω, μόνο την καρδιά σου να ακούς, πάντα!

Ο Αλέξανδρος, είχε φύγει πρωί-πρωί για να επισκεφτεί τον γιατρό, Νικηφόρο, να τον ρωτήσει πως εξελίσσεται η αρρώστια της Στεφανίας. Ο γιατρός, του είχε πει, ότι η κατάσταση της είναι σταθερή.

Μετά, όταν έφυγε η Οφέλια, η Στεφανία σηκώθηκε και πήγε να κατέβει τις σκάλες, ζαλίστηκε και έπεσε κάτω. Ο Αλέξανδρος γυρνώντας στο σπίτι, την βρήκε στο πάτωμα και της φώναζε:

- Αγάπη μου, άνοιξε τα ματάκια σου να τα αντικρίσω.

Η Στεφανία δεν τα άνοιγε, αγχωμένος, την έπιασε και την πήρε στο νοσοκομείο. Ο γιατρός την συνέφερε, όμως δεν ήξερε τι της συμβαίνει και την κράτησε μέσα για μία νύχτα. Το ίδιο βράδυ, η Στεφανία εξαφανίστηκε από το νοσοκομείο.

Ο Αλέξανδρος όταν πήγε να την δει και δεν την βρήκε στο δωμάτιο ανησύχησε και έτρεξε αμέσως στον γιατρό, λαχανιασμένος τον ρώτησε:

- Που είναι η Στεφανία;
- Τι εννοείς; Δεν είναι στο δωμάτιο της;
- Όχι, δεν μπορώ να την βρω πουθενά!

Εκείνη την στιγμή και οι δύο έτρεξαν να βρουν τις εφημερεύοντες νοσοκόμες, όμως κανείς δεν την είδε. Ο γιατρός κάλεσε τους γονείς του Αλέξανδρου, λέγοντας τους τι συνέβη, μήπως γνώριζαν που πήγε. Όταν έφτασαν οι γονείς του στο νοσοκομείο, ο γιατρός τους ρώτησε:

- Μήπως έχει αγαπημένο μέρος, που όταν της συμβαίνει κάτι το επισκέπτεται;

- Εγώ ξέρω που πήγε! Αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος

Η Στεφανία όταν στεναχωριέται, πηγαίνει μόνο σ' ένα μέρος, στον τάφο των γονιών της, όπου κάθεται με της ώρες, αισθάνεται ότι υπάρχει επικοινωνία και την ακούνε.

Όταν την βρήκαν εκεί, ο πρώτος που πήγε κοντά της, ήταν ο Αλέξανδρος.

- Στεφανία, γιατί έφυγες; Ανησυχήσαμε πολύ.
- Ήθελα να μιλήσω με τους γονείς μου, να τους πω, πώς αισθάνομαι.
- Πώς αισθάνεσαι; Γιατί δεν μου ανοίχτηκες;
- Επειδή Αλέξανδρε, δεν θέλω να σε πληγώσω.
- Γιατί να με πληγώσεις; Θέλεις να μου πεις κάτι;

Η Στεφανία τότε κοίταξε την Οφέλια και αυτή της κούνησε καταφατικά το κεφάλι, δείχνοντας της να κάνει την κίνηση.

- Αλέξανδρε, αυτό τον καιρό που ήμουν στο νοσοκομείο και έβλεπα πόσο με αγαπάς και με νοιάζεσαι συνειδητοποίησα, ότι έχω αισθήματα για σένα.

Ο Αλέξανδρος χαμογέλασε τρυφερά και της απάντησε:

- Και εγώ αισθάνομαι το ίδιο όπως κι εσύ.

Τότε την πείρε αγκαλιά και την φίλησε. Από εκείνη τη στιγμή, ξεκίνησε ένας μεγάλος έρωτας, που θα έχουν πολλά εμπόδια στη ζωή, όμως θα τα ξεπεράσουν μαζί. Οι γονείς του ήταν πολύ χαρούμενοι και για τους δύο, ο γιατρός τους έδωσε τα συγχαρητήρια του και έφυγε.

Η Στεφανία γύρισε πίσω στο νοσοκομείο, στο δωμάτιο της μαζί με τον έρωτα της ζωής της. Ο γιατρός γύρισε θυμωμένος στο γραφείο του, χτυπώντας την πόρτα τα έριξε όλα στο πάτωμα, έβλεπε την Στεφανία ερωτικά και όχι σαν ασθενής του. Η μία εφημερεύοντα νοσοκόμα, που ήταν στο διπλανό γραφείο, άκουσε το θόρυβο και έτρεξε τρομαγμένη.

- Γιατρέ τι συμβαίνει;
- Τίποτα Μυρτώ, φύγε τώρα και άσε με μόνο μου!

Η Μυρτώ δεν είχε άλλη επιλογή, έφυγε τρέχοντας και τρομαγμένη, κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε σωστά.

Το πρωί, όταν ηρέμισαν τα πράγματα, πήγε ξανά η Μυρτώ στο γραφείο του γιατρού όπου αυτός έμεινε όλη νύχτα ξάγρυπνος.

- Γιατρέ, τώρα που ηρεμήσατε, θέλετε να μοιραστείτε μαζί μου, αυτό που συμβαίνει στη ζωή σας; Αν μπορώ να βοηθήσω.
- Όχι, δεν μπορείτε!
- Να σας δώσω μία συμβουλή! Είναι καλύτερο, εκείνο που σας απασχολεί να το μοιραστείτε με άτομα που νοιάζονται για εσάς. Χαίρεται γιατρέ!

Όταν έφυγε η νοσοκόμα, ο γιατρός κάθισε και σκέφτηκε τα λόγια της, την αισθάνθηκε σαν τον πιο κοντινός του άνθρωπος.

Ο Νικηφόρος έκανε πολύ καιρό να επισκεφτεί την Στεφανία γιατί δεν άντεχε να τους βλέπει μαζί, πληγωνόταν πολύ.

Μετά από λίγες μέρες, ο Νικηφόρος σκέφτηκε, να πράξει απόπειρα δολοφονίας προς την Στεφανία, βάζοντας της φάρμακο μέσα στον ορό, ασχέτως ότι την αγαπούσε, σκέφτηκε αν δεν την είχε εκείνος, να μην την έχει κανείς. Η Στεφανία κάθε μέρα γινόταν χειρότερα, εξαιτίας της πράξης του γιατρού που είχε ως συνέπεια να πεθάνει.

Ο αγαπημένος της φίλος δεν την έβλεπε και πολύ καλά, όμως δεν φανταζόταν ότι μπορεί να συμβαίνει κάτι τόσο κακό. Μετά απο μέρες όμως, ο Αλέξανδρος την βρήκε λιπόθυμη και χλομιασμένη, αμέσως έτρεξε να φωνάξει στην εφημερεύοντα νοσοκόμα, που τύγχανε να ήταν η Μυρτώ. Όταν μπήκε στο δωμάτιο και είδε την ασθενούσα, έτρεξε να φωνάξει γρήγορα τον Νικηφόρο. Όταν τον βρήκε, του είπε ότι μέσα στον ορό υπήρχε φάρμακο, ο γιατρός όμως δεν ξαφνιάστηκε, ούτε ανησύχησε αφού εκείνος το έπραξε και έδωσε αφορμές υποψίας στην Μυρτώ.

Η Στεφανία γρήγορα μεταφέρθηκε για να χειρουργηθεί όμως ο Νικηφόρος αρνήθηκε να την χειρουργήσει και έτσι το έκαναν άλλοι. Οι γιατροί έκαναν το αδύνατο δυνατό για να την σώσουν, πίστευαν πως δεν είχε ελπίδα.

Μετά από λίγη ώρα, ήρθαν οι γονείς του Αλέξανδρου. Όλοι αγχωμένοι περίμεναν να τελειώσει το χειρουργείο. Όταν τελείωσε, ο γιατρός βγήκε και τους ανακοίνωσε:

- Η Στεφανία θα ζήσει!

Όταν συνήλθε από το υπνωτικό, την μετέφεραν στο δωμάτιο της και ο Αλέξανδρος έτρεξε να την δει. Όταν την είδε χαμογέλασε τρυφερά, πήγε την αγκάλιασε σφιχτά και της είπε:

- Μην μου το ξανακάνεις αυτό, αν πάθαινες κάτι θα πέθαινα!
- Μην ανησυχείς ψυχή μου, τίποτα δεν θα πάθω όταν έχω εσένα δίπλα μου.

Η Μυρτώ γύρισε στο γραφείο της και κάθισε σκεπτόμενη, προσπαθώντας να βάλει τα γεγονότα στην σειρά για να συμπληρωθεί το πάζλ, όμως της έλειπε ένα κομμάτι, γιατί ο γιατρός ήρθε θυμωμένος εκείνο το βράδυ που πήγαν να βρουν την Στεφανία, τι είδε; Η απάντηση έμενε κρυφή, μόνο ο Νικηφόρος θα μπορούσε να απαντήσει αυτό το ερώτημα, όμως ήξερε πως δεν θα της έλεγε τίποτα.

Λίγες μέρες αργότερα, περνούσε η Μυρτώ απ' έξω από το γραφείο του γιατρού Νικηφόρου και βρήκε ένα άδειο μπουκαλάκι πάνω στο γραφείο του, το οποίο περιείχε το ίδιο φάρμακο που βρισκόταν μέσα στον ορό της Στεφανίας, αμέσως η Μυρτώ συνδύασε όλα τα κομμάτια του πάζλ και βρήκε την απάντηση στα ερωτήματα της εκτός το «γιατί». Η νοσοκόμα ανάμενε τον γιατρό στο γραφείο του, περιμένοντας μια απάντηση.

Όταν έφθασε ο Νικηφόρος στο νοσοκομείο, μόλις μπήκε στο γραφείο του, τρόμαξε που είδε την Μυρτώ να κρατάει το μπουκαλάκι με το θανατηφόρο φάρμακο. Η νοσοκόμα τον πίεζε πολύ, για να της πει, γιατί έπραξε απόπειρα δολοφονίας και αυτός από την ντροπή και τον φόβο που ένιωθε, έσκυψε το κεφάλι και δεν της είπε τίποτα.

Η νοσοκόμα τρομαγμένη έφυγε από το γραφείο του και ο Νικηφόρος της φώναξε:

- Μυρτώ!

Η Μυρτώ τρομαγμένη, δεν σταμάτησε και πήγε να βρει τους γονείς του Αλέξανδρου.

Όταν τους βρήκε, τους είπε όλη την αλήθεια, όμως όταν φώναξαν την αστυνομία ο γιατρός είχε εξαφανιστεί. Τον έψαχναν μέρες, μάλιστα έξω από το δωμάτιο της Στεφανίας, επιτηρούσαν αστυφύλακες ώσπου να βρουν τον δολοφόνο. Η Στεφανία φοβούμενη για την ζωή της, δεν μπορούσε να κοιμάται τις νύχτες, ευτυχώς κοντά της βρισκόταν ο Αλέξανδρος και την ηρεμούσε θυμίζοντας της ζαβολιές, που έκαναν όταν ήταν μικροί, δεν την άφηνε ούτε ένα λεπτό μόνη της.

- Αυτό το υπέροχο χαμόγελο θέλω να βλέπω φως μου!
- Φοβάμαι για την ζωή μου, δεν είναι μόνο ο γιατρός, ο εχθρός είναι ...
- Μην το πεις αγάπη μου, είσαι δυνατή και θα τα καταφέρεις, θα γιατρευτείς και θα είμαστε ευτυχισμένοι.
- Ευαίσθητη μου καρδούλα, σ'αγαπώ πολύ, όμως δεν ξέρεις πως θα εξελιχθούν τα πράγματα. Να ξέρεις, πως θα σε αγαπώ και θα σε προσέχω για πάντα.

Ο Αλέξανδρος δακρυσμένος την φίλησε τρυφερά και της ψιθύρισε: Σ'αγαπαώ!

Μετά από λίγες μέρες, η κατάσταση της, ήταν καλύτερα και ο καινούργιος της γιατρός, Αγαμέμνονας, την άφησε να πάει σπίτι. Όταν ο Αλέξανδρος πήγε να της πάρει το εξιτήριο, την επισκέφτηκε ο γιατρός 'δολοφόνος' λέγοντας της:

- Γιατί δεν έμεινες μαζί μου;

Την χαϊδεψε στα μαλλιά και αυτή τρομαγμένη του απάντησε: Είστε άρρωστος!

Εκείνη την στιγμή μπήκε μέσα ο Αλέξανδρος, τον είδε να την χαϊδεύει και αγρίεψε, πήγε κοντά του, τον έσπρωξε και του είπε:

- Μείνε μακριά της, μην την ξαναγγίζεις.

Οι αστυνομικοί, εκείνη την ώρα μπήκαν και τον πήραν μακριά από όλους και από την Στεφανία.

- Δεν θα σε ξαναγγίξει ματάκια μου όμορφα, εγώ θα σε προσέχω!

Η Στεφανία τρομαγμένη, τον πήρε αγκαλιά και του είπε:

- Μην με ξαναφήσεις μόνη.

Η Στεφανία από εκείνη την μέρα, δυσκολευόταν να κοιμάται τις νύχτες, έβλεπε εφιάλτες και χρειάστηκε να επισκεφτεί ένα ψυχολόγο, ο οποίος την βοήθησε πολύ και μετά από πολύ καιρό πλέον ήταν ήρεμη και ευτυχισμένη με τον έρωτα της ζωής της.

Πήγαινε σχεδόν καθημερινά για εξετάσεις. Στην τελευταία εξέταση, οι γιατροί της είπαν, πως δεν πρέπει να αγχωθεί, αλλά πρέπει να χειρουργηθεί το συντομότερο. Η Στεφανία αποφάσισε να κάνει την εγχείρηση στην Ελλάδα. Η Στεφανία όταν γύρισε στο σπίτι, τους είπε τι συνέβη και όλοι ανησύχησαν όμως την στήριξαν.

Οι μέρες περνούσαν, ο Αλέξανδρος αποφάσισε να την ζητήσει σε γάμο, συγκέντρωσε στην αυλή του σπιτιού του, τους γονείς του και την Στεφανία, γονάτισε και της πρόσφερε ένα μεγάλο μονόπετρο, το οποίο έλαμπε μέσα στην νύχτα. Η Στεφανία πανευτυχής, δέχτηκε και τους δήλωσε ότι θα προστεθεί ένα μέλος στην οικογένεια. Όλοι ήταν χαρούμενοι με τα γεγονότα, η νύχτα αυτή για την οικογένεια ήταν μαγική.

Αφού η Στεφανία ήταν έγκυος, θα έπρεπε πρώτα να περιμένουν να γεννηθεί το μωράκι και μετά να κάνουν την εγχείρηση, γιατί θα ήταν επικίνδυνο για την ζωή και των δύο.

Οι γιατροί δεν της έδιναν πολύ χρόνο ζωής κι έτσι έσπευσαν τον γάμο όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Στο γάμο τους, η Στεφανία ήταν με ένα πανλευκό νυφικό, το οποίο το αποκαλούσε το νυφικό της ένωσης του έρωτα τους.

Μετά από 7 μήνες, γεννήθηκε το αγγελούδι που συμβόλιζε τον καρπό του έρωτα τους. Έφερε στον κόσμο, ένα πανέμορφο κοριτσάκι, με πράσινα μάτια και ξανθά μαλλιά. Τα μάτια, τα πήρε από τον πατέρα, της Στεφανίας και τα ξανθά μαλλιά από την ίδια και την γιαγιά της, την Οφέλια.

Η μικρή τους όμως γεννήθηκε πολύ νωρίς και παρουσίαζε ένα πρόβλημα υγείας, έτσι οι γιατροί την έβαλαν μέσα σε θερμοκοιτίδα. Η Στεφανία βασανισμένη και

πολύ τρομαγμένη, αν είναι καλά το αγγελούδι της, ήθελε να μένει κοντά της, να την προσέχει. Δεν μπορούσε επειδή έπρεπε να χειρουργηθεί για να σώσει την ζωή της.

- Στεφανία, είσαι έτοιμη; Πρέπει να κάνεις την εγχείρηση.
- Όχι γιατρέ, δεν μπορώ, το παιδί μου με χρειάζεται.

Η Στεφανία βγήκε εκτός ελέγχου, φώναζε σαν υστερική από τον πόνο της για το παιδί της. Ο Αλέξανδρος την σήκωσε από το πάτωμα και την πήρε αγκαλιά.

- Αγάπη μου ησύχασε, όλα καλά θα πάνε, μην ανησυχείς.
- Εγώ φταίω Αλέξανδρε, αν δεν ήμουν άρρωστη δεν θα γίνονταν αυτά.
- Φως μου, δεν φταις εσύ, το παιδάκι μας απλώς γεννήθηκε πιο νωρίς, αλλά θα είναι καλά και θα ζήσουμε ευτυχισμένοι. Αν κάνεις την εγχείρηση θα σώσεις την ζωή σου, αλλά και την ζωή της κορούλας μας. Θα παλέψεις για εκείνη!

Η Στεφανία κοίταξε τον Αλέξανδρο και η ψυχή της ηρέμισε, πίστεψε ξανά στον εαυτό της, στον Αλέξανδρο και στον Θεό.

Ο Αλέξανδρος πάντα της έδινε δύναμη. Η Στεφανία πριν να πάει για το μεγάλο βήμα της ζωής της, πέρασε από την θερμοκοιτίδα του παιδιού της, την κοίταξε, της χαμογέλασε τρυφερά και της είπε:

- Για σένα αγγελούδι μου θα το παλέψω!

Έρθε η στιγμή, που η Στεφανία θα χειρουργηθεί και θα έρθει αντιμέτωπη με την αρρώστια. Η κορούλα τους, ήταν οκτώ μηνών και η Στεφανία είχε κλείσει τα 22 χρόνια.

Πριν πάει στο χειρουργείο ζήτησε να δει τον Αλέξανδρο λέγοντας του:

- Ό,τι κι αν συμβεί, θέλω να φανείς δυνατός αγάπη μου και θέλω να προσέχεις το αγγελούδι μας. Σ'αγαπώ πολύ και θα σε προσέχω πάντα.

Τον φίλησε τρυφερά και την πήραν στο χειρουργείο.

Οι γονείς του Αλέξανδρου, ήταν δίπλα του και όλοι προσεύχονταν για την Στεφανία. Η μαμά του, πήγε κοντά σε μία εικόνα της Παναγίας και προσευχήθηκε:

- Παναγιά μου, και 'συ μάνα είσαι, μην αφήσεις την αρρώστια να πάρει μακριά την Στεφανία, βοήθησε την να γιατρευτεί και στο αγγελούδι μας θα δώσουμε το δικό σου όνομα.

Ο Αλέξανδρος έβλεπε το μωράκι τους και σκεφτόταν πόσο μοιάζει στην μαμά της και δεν θα την αφήσει να πάθει τίποτα κακό και θα την προσέχει, μέχρι να φύγει απο την ζωή. Ο πατέρας του κάθισε σε μία καρέκλα και προσευχόταν στο Θεό:

- Θέε μου παντοδύναμε, βοήθησε να σωθεί η Στεφανία και αυτό το αγγελούδι να μην χάσει την μαμά του.

Όλοι περίμεναν να τελειώσει το χειρουργείο, για να τους πουν πώς πήγε, είχαν τρομερή αγωνία και η καρδιά τους χτυπούσε πολύ δυνατά. Όταν τελείωσε, ο γιατρός βγήκε να τους ανακοινώσει τα αποτελέσματα.

- Προσπαθήσαμε πάρα πολύ, δώσαμε τον καλύτερο μας εαυτό... Με μεγάλη μου χαρά, σας ανακοινώνω, ότι η Στεφανία είναι καλά! Γιατρεύτηκε και δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος πλέον.

Όταν την μετέφεραν στο δωμάτιο της, ο Αλέξανδρος έτρεξε να την δει, να την αγκαλιάσει, λέγοντας της:

- Αγάπη μου γλυκιά, τα κατάφερες, θα είμαστε μαζί, οι τρεις μας, μία οικογένεια. Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι είσαι τόσο δυνατή. Σ'αγαπώ πολύ δύναμη μου!

Οι γιατροί την κράτησαν στο νοσοκομείο, για να σιγουρευτούν, ότι δεν έχει καμία επιπλοκή στην εγχείρηση. Και πάλι της έκαναν μερικές εξαιτάσεις.

Μετά απο λίγες μέρες, το μωράκι τους βγήκε απο την θερμοκοιτίδα, η Στεφανία ζήτησε να την δει. Όταν της την έδωσαν στα χέρια, ξέσπασε σε κλάματα και την έσφιγγε στην αγκαλιά της. Τότε ο Αλέξανδρος πλησίασε και της είπε:

- Αγάπη μου, τα ξεπεράσαμε όλα, της έδωσες δύναμη να ζήσει... Είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος στον κόσμο, την χαρά μου τώρα δεν την αντικαθιστώ με τίποτα.
- Αγάπη μου, είμαι πολύ χαρούμενη που τα ξεπεράσαμε όλα, οι τρεις μας. Πλεόν, ότι και αν συμβεί θα το αντιμετωπίσουμε μαζί!

Η Στεφανία, μετά απο λίγο καιρό, είχε μία επίσκεψη που θα την οδηγούσε στο μεγαλύτερο λάθος της ζωής της. Την επισκέφτηκε ο αστυνόμος, που ανέλαβε να χειριστεί την υπόθεση του 'τρελού' γιατρού και της είπε, ότι ο γιατρός είναι ελεύθερος. Έπρεπε να δράσει άμεσα. Σκεπτόμενη και αποφασισμένη, έφυγε απο το νοσοκομείο, εγκατέλειψε τον Αλέξανδρο και την κόρη της, γιατί ήθελε να τους προστατεύσει. Φεύγοντας, του άφησε ένα γράμμα, που έλεγε:

- Αγάπη μου φεύγω, ίσως μία μέρα συναντηθούμε για να στα εξηγήσω όλα. Ευχαριστώ που μου έμαθες τι θα πει πραγματική αγάπη, σε ευχαριστώ για όλα! Να προσέχεις την μικρούλα μας, που θα μας ενώνει μία ζωή. Μην με μισήσεις σε παρακαλώ. Σ'αγαπώ, ο παιδικός σου έρωτας!

Όλοι τους, ήταν σε άθλια κατάσταση, ειδικά ο Αλέξανδρος, που ήξερε ότι το κοριτσάκι τους θα μεγαλώσει χωρίς μητέρα και δεν θα είχε τι να της απαντήσει στα διάφορα ερωτήματα της.

Περνούσαν τα χρόνια, ο Αλέξανδρος δεν είχε συνέλθει, έγινε νευρικός, αλκοολικός και χαρτοπαίχτης. Πίστευε πως με αυτό τον τρόπο θα ξεχάσει την Στεφανία, όμως όσο μεγάλωνε η κορούλα του Μαρία του την υπενθύμιζε γιατί της έμοιζα πολύ. Επίσης συνεχώς ρωτούσε για την μαμά της και της έλεγαν, ότι πήγε σε μακρινό ταξίδι και θα περνούσαν πολλά χρόνια μέχρι να την δει.

Με την κατάσταση του πατέρα της, υπέφερε πολύ. Προσπαθούσε να τον βοηθήσει, να τον απαλλάξει απο τον πόνο, όμως δεν τα κατάφερνε μόνη της. Πολλές φορές, η Μαρία πήγαινε στην γιαγιά και στον παππού της, για να μην βλέπει τον πατέρα της μεθυσμένο.

Οι γονείς του, προσπαθούσαν να τον βοηθήσουν. Η μητέρα του, του έκανε συνεχώς παρατηρήσεις, όμως έβλεπε πως ο γιος της μυαλό δεν έβαζε. Την τελευταία φορά κάθισε πικραμένη και του είπε:

- Αλέξανδρε, αγόρι μου, μην μας το κάνεις αυτό. Δεν σταματάει η ζωή εδώ. Μην ξεχνάς πόσο δύσκολα χρόνια πέρασε η Στεφανία με τον πατέρα της, μην επιτρέψεις να περάσει και η Μαρία απο αυτό το δρόμο. Έχασε την μητέρα της, μην χάσει και τον πατέρα της. Έχεις ένα παιδί να μεγαλώσεις που είναι έξυπνο και μοιάζει πολύ στην μητέρα της, γι'αυτο ανέθρεψε την σωστά, πάρε την ζωή στα χέρια σου και θα είμαστε δίπλα σου σε ό,τι χρειαστείς.

Ο Αλέξανδρος κάθισε και σκέφτηκε πολύ καλά τα λόγια της μητέρας του. Έβλεπε ότι η κορούλα του ήταν δυστυχισμένη και σκεφτόταν πόσο μεγάλη κόλαση ήταν τα παιδικά χρόνια της Στεφανίας και δεν ήθελε να περάσει το ίδιο και η Μαρία.

Όταν γύρισε σπίτι η κόρη του, ο Αλέξανδρος την έσφιξε στην αγκαλιά του και της υποσχέθηκε, πως δεν θα την αφήσει να πάθει τίποτα κακό. Όσες φορές την έπαιρνε στα σπλάχνα του σκεφτόταν την Στεφανία.

Η Μαρία πολλές φορές, αναζητούσε στον ύπνο της, την μητέρα της, έκλαιγε, όμως ο πατέρας της δεν ήξερε πώς να το αντιμετωπίσει. Έβλεπε την μητέρα της μόνο απο φωτογραφίες.

Ο Αλέξανδρος καταλάβαινε ότι υποφέρει η κορούλα του και έτσι έβαλε ένα στόχο στην ζωή του, 'Να την κάνει πάντα χαρούμενη'. Ήξερε ότι αυτό ήθελε μεγάλη προσπάθεια, όμως παράλληλα γνώριζε ότι οι γονείς του θα είναι πάντα δίπλα του. Περνούσε πολύ δύσκολα χρόνια με την κόρη του, του ήταν δύσκολο να αντικαταστήσει την μητέρα της, της έλειπε συνεχώς.

Η Μαρία, όταν πήγε γυμνάσιο, όλοι την ρωτούσαν πού είναι η μητέρα της, την κοροΐδευαν ότι δεν έχει μαμά και αυτή ένιωθε πολύ άσχημα. Έριχνε το φταίξιμο συνεχώς στον πατέρα της:

- Εσύ φταις για όλα. Εξαιτίας σου έφυγε η μαμά απο το σπίτι, απο την ζωή μας!
- Δεν το έκανα εγώ ψυχούλα μου, η ίδια αποφάσισε να κάνει ένα μακρινό ταξίδι, όμως θα έρθει για να σε βρει και να σου τα εξηγήσει όλα!

Ο Αλέξανδρος ποτέ δεν έλεγε ότι τους εγκατέλειψε η Στεφανία, γιατί πίστευε ότι θα γυρίσει. Δεν περίμενε ποτέ ότι θα φύγει και αυτό τον πονούσε πολύ, όμως δεν το έλεγε σε κανένα. Το ίδιο και η Μαρία. Έκλαιγε συνεχώς. Ένιωθε πως δεν είχε κανένα να της συμπαρασταθεί. Πίστευε ότι είναι μόνη στον κόσμο, χωρίς φίλους και χωρίς την μαμά της.

Μία μέρα, η Μαρία καθόταν έξω στον κήπο και η γιαγιά της, την είδε να κλαίει και την πήρε στην αγκαλιά της:

- Κοριτσάκι μου γλυκό, γιατί κλαις; Δεν θέλω να βλέπω τα ματάκια σου δακρυσμένα!
- Γιαγιά, κανέναν δεν έχω δίπλα μου! Βλέπω, ότι κανείς δεν με θέλει. Η μαμά μου με άφησε. Συνεχώς φταίω τον πατέρα μου και ξεσπώ σε κλάματα.
- Τι λες κοριτσάκι μου όμορφο; Καταρχάς έχεις εμένα για να μου λες ό,τι σε απασχολεί. Η μητέρα σου, δεν σε άφησε... Κάποιες φορές οι άνθρωποι πέρνουν τις λάθος αποφάσεις. Φεύγουν γιατί τους είναι δύσκολο να ξεπεράσουν κάποια γεγονότα ή επειδή κάτι τους φοβίζει. Τον πατέρα σου να τον αγαπάς. Είσαι το πιο σημαντικό κομμάτι της ζωής του, τώρα έχετε ο ένας τον άλλον.
- Σ'ευχαριστώ γιαγιά που είσαι δίπλα μου, όμως δεν είναι το ίδιο. Τα παιδιά, στο σχολείο με κοροϊδεύουν, επειδή δεν έχω μαμά και δεν έχω φίλες. Κανείς δεν θέλει να κάνει παρέα μαζί μου. Γιατί να μην είμαι κι εγώ σαν τα άλλα παιδιά;
- Μαρία, γλυκιά μου, κάποιοι άνθρωποι περνούν δύσκολα στην ζωή τους για να γίνουν πιο δυνατοί και το ενδεχόμενο ότι δεν έχεις φίλες, θα έρθει μία στιγμή στην ζωή σου που θα έχεις ένα πραγματικό άνθρωπο, να σε στηρίζει και να σε αγαπάει, να μην θέλει το κακό σου και να σε συμβουλεύει για τα πάντα.
- Εσύ, γιαγιά, είχες τέτοια φίλη;
- Εγώ, κορίτσι μου, δεν είχα γιατί τότε ήταν δύσκολα τα χρόνια. Εσύ που είσαι ακόμη μικρή, θα γνωρίσεις πολλά πρόσωπα που θα μπουν στην ζωή σου. Άλλοι θα έρχονται και θα φεύγουν και άλλοι θα έρχονται και θα μένουν!

- Και πώς θα τους ξεχωρίσω;
- Μόνο εσύ θα το καταλάβεις αυτό, μικρή μου. Θα μάθεις να ξεχωρίζεις τους ανθρώπους. Θα πληγωθείς πολλές φορές μέχρι να βρεις αυτούς που πιστεύεις ότι είναι οι σωστοί.
- Αυτά τα λόγια, μπορούσε να μου τα πει η μαμά μου.
- Μην στεναχωριέσαι μικρή μου. Η Στεφανία είχε λόγο για να φύγει. Μην τα βάζεις με τον πατέρα σου, αυτός δεν φταίει σε τίποτα!
- Αν φοβόταν κάτι γιατί δεν το ξεκαθάρισε με τον πατέρα μου; Έχω μάθει, πως, όταν σε απασχολεί ένα πράγμα, κάθεται και το συζητάς με τους ανθρώπους που αγαπάς... Το ξέρω γιαγιά πως δεν φταίει, το ξέρω ότι έχω λάθος.
- Ο πατέρας σου σε αγαπάει πολύ, να το θυμάσαι αυτό! Όλοι οι γονείς αγαπάνε τα παιδιά τους!
- Γιαγιά σε ευχαριστώ που είσαι δίπλα μου, που με στηρίζεις και που δεν με άφησες ούτε ένα λεπτό.

Η Οφέλια ήταν σίγουρη, ότι η Στεφανία φοβήθηκε γι' αυτό έφυγε. Όταν γύρισαν στο σπίτι απο την βόλτα, η γιαγιά της Μαρίας πήγε να βρει τον Αλέξανδρο. Όταν τον βρήκε του φώναξε:

- Αλέξανδρε, αγόρι μου!
- Γεια σου μαμά, τι κάνεις εδώ... Έπαθε κάτι η Μαρία;
- Όχι αγόρι μου, ήρθα για να μιλήσουμε. Αυτή την συζήτηση έπρεπε εδώ και πολύ καιρό να την κάνουμε! Γιατί έφυγε η Στεφανία; Μόνο εσύ θα ξέρεις.
- Μάνα όχι τώρα!
- Τώρα Αλέξανδρε, η Μαρία θέλει να ξέρει, πρέπει να ξέρει. Είναι θυμωμένη και θα σε μισήσει αν δεν της πεις την αλήθεια.

Ο Αλέξανδρος, της έπιασε το χέρι και την οδήγησε στο σπίτι, όπου της έδωσε το γράμμα, που του είχε αφήσει η Στεφανία πριν φύγει.

- Είναι το γράμμα που μου είχε αφήσει η Στεφανία πριν με εγκαταλείψει. Αν θες να μάθεις, διάβασε το.

Η Οφέλια, όταν πήγε σπίτι, κάθισε και το διάβασε με πολύ προσοχή. Σε κάθε της λέξη δάκρυζαν τα μάτια της. Όταν τελείωσε το επέστρεψε στον Αλέξανδρο και αυτός το έβαλε μέσα σε ένα συρτάρι, όμως απο μία γωνία του σπιτιού, στεκόταν η Μαρία.

- Αλέξανδρε, πιστεύω, ότι πρέπει να το δώσεις της Μαρίας να το διαβάσει.
- Είναι ακόμη μικρή, δεν θέλω να την κάνω να υποφέρει. Θα πληγωθεί πολύ και θα μισήσει την Στεφανία... Μάνα, δεν σου κρύβω ότι πιστεύω πως θα γυρίσει κοντά μου, θα θελήσει να μου εξηγήσει!
- Η Μαρία, είναι πλέον μεγάλη και θα καταλάβει τα πάντα. Βίωσε πολύ άσχημα χρόνια και αυτό την έκανε ώριμη... Αγόρι μου, μακάρι να έρθει κι εγώ θα της ανοίξω το σπίτι μου, όλοι πονάμε που έφυγε!
- Κάποια στιγμή θα της το δώσω, αλλά όχι τώρα, φοβάμαι. Απογοητεύτηκε απο τον πατέρα της, δεν θέλω κι απο την μητέρα της.
- Εντάξει αγόρι μου, όπως θες εσύ.

Όταν έφυγαν απο το σπίτι, η Μαρία πήγε και πήρε το γράμμα απο το συρτάρι, διάβασε τι έγραφε και δάκρυσαν τα ματάκια της, η καρδιά της χτυπούσε πολύ δυνατά και όταν τελείωσε, έτρεξε στον πατέρα της.

- Συγγνώμη πατέρα, για όλα. Συγγνώμη που σε έφταιγα για τα πάντα... Σε αγαπάω πολύ!
- Τι έπαθες κορίτσι μου;

Του έδειξε το γραμμα και φοβισμένος την ρώτησε:

- Πού το βρήκες; Ποιος σου το έδωσε;
- Μόνη μου το πήρα. Σας άκουσα με την γιαγιά που μιλούσατε και το πήρα απο το συρτάρι μας. Έπρεπε μπαμπά να το διαβάσω. Σε κατηγορούσα άδικα και εσύ δεν μου έλεγες ποτέ ότι η μαμά, μας εγκατέλειψε.
- Κοριτσάκι μου όμορφο, καταλαβαίνα τον πόνο σου. Η μαμά σου έχασε τους γονείς της απο μικρή ηλικία, την μεγαλώσαμε εμείς.

Ο Αλέξανδρος, κάθισε και διηγήθηκε όλη την ιστορία στην Μαρία, για να ξέρει για την ζωή της Στεφανίας. Η Μαρία σοκαρισμένη, τον πήρε αγκαλιά και του έλεγε συνεχώς συγγνώμη. Βάδιζε στον ίδιο δρόμο με την μητέρα της.

Στην εφηβική της ηλικία, γνώρισε ένα πολύ όμορφο αγόρι, τον Λεόντιο. Καταγόταν απο την Ισπανία και πήγε να ζήσει με την μητέρα του στην Ελλάδα λόγω οικονομικών προβλημάτων. Ο Αλέξανδρος δεν ήθελε στη ζωή της Μαρίας τον Λεόντιο, γιατί πίστευε ότι θα τον εγκαταλείψει όπως έκανε και η Στεφανία.

Μία μέρα, όταν γυρνούσε η Μαρία με τον Λεόντιο απο το σχολείο στο σπίτι, ο πατέρας της, την περίμενε και όταν την αντίκρισε της φώναξε:

- Μαρία, έλα μέσα στο σπίτι, τώρα!
- Τι έγινε πατέρα;
- Δεν μου αρέσει που κάνεις παρέα με αυτό το παιδί... Δεν θα τον ξαναδείς, δεν θα του ξαναμιλήσεις.
- Τι λες πατέρα; Για πρώτη φορά στη ζωή μου είμαι ευτυχισμένη. Απο τότε που έφυγε η μητέρα μου δεν έχω φίλους. Δεν ήξερα πως είναι η αληθινή αγάπη και θα μου στερήσεις αυτή την χαρά;
- Δεν θα τον ξαναδείς Μαρία!
- Είσαι άδικος πατέρα. Εσύ δεν έλεγες ότι θέλεις να με βλέπεις ευτυχισμένη;
- Δεν θα σε κάνει ποτέ ευτυχισμένη... Αυτό που είπα θα κάνεις, μην με αναγκάζεις να...
- Τι πατέρα; Θα με χτυπήσεις; Δεν σε αναγνωρίζω, έγινες πολύ σκληρός.

Για πρώτη φορά ο Αλέξανδρος σήκωσε το χέρι του. Η Μαρία κλαμένη και φοβισμένη πήγε στο δωμάτιο της και τηλεφώνησε στη γιαγιά της:

- Γιαγιά σε παρακαλώ, αύριο έλα να με δεις, σε χρειάζομαι!
- Τι έγινε κοριτσάκι μου όμορφο; Γιατί κλεις; Ποιος σε πείραξε;
- Θέλω να σου μιλήσω απο κοντά γιαγιά, σε θέλω δίπλα μου. Θα σε περιμένω!
- Εννοείται πως θα είμαι δίπλα σου πάντα, σε ότι και αν με χρειαστείς. Κοιμήσου τώρα και μην σκέφτεσαι τίποτα, καληνυχτα.

Το άλλο πρωί έτρεξε η Οφέλια και πήγε κοντά της:

- Τι σου συμβαίνει καρδούλα μου; γιατί κλεις; Ποιος σε πλήγωσε;
- Ο πατέρας μου γιαγιά, δεν θέλει να μιλάω με τον Λεόντιο και αυτό με πληγώνει... Τον ρωτάω να μου πει το γιατί και δεν μου απαντάει,

κατεβάξει το βλέμμα του και φεύγει. Είμαι χαρούμενη και ο πατέρας μου δεν με αφήνει να ζήσω και ας πληγωθώ. Το ξέρω ότι με αγαπάει, επίσης ξέρω ότι έχει πληγωθεί αλλά δεν μπορεί να μου απαγορέψει να νιώσω, να ερωτευτώ.

- Σώπασε μικρή μου, μην κλαις, εγώ θα του μιλήσω κι εσύ θα συνεχίσεις να μιλάς με τον Λεόντιο. Είναι ο παιδικός σου έρωτας και αυτοί είναι οι πιο ωραίοι.

Της χαμογέλασε, την φίλησε και πήγε να βρει τον Αλέξανδρο για να μάθει τι του συμβαίνει.

- Αλέξανδρε, περίμενε. Του φώναξε.

Ο Αλέξανδρος, κατάλαβε ότι η Οφέλια μίλησε με την εγγονή της και έτσι αντιμετώπισε την κατάσταση. Γνώριζε πως η μαμά του θα τον βοηθήσει και θα είναι δίπλα του.

- Θέλω να μου εξηγήσεις κάποιες συμπεριφορές σου απέναντι στο Λεόντιο και τη Μαρία. Θέλω να μάθω γιατί δεν τους αφήνεις να μιλάνε; Ξέχασες ότι κι εσύ αγάπησες; Ότι είχες κι εσύ ένα παιδικό έρωτα που μεγαλώσατε μαζί και κάνατε ένα πανέμορφο κοριτσάκι που τώρα την θαυμάζουμε.
- Γι' αυτό μάνα δεν θέλω να κάνει παρέα με το Λεόντιο. Δεν θέλω να πληγωθεί. Δεν θέλω να περάσει απο τον ίδιο δρόμο που περάσαμε και εμείς με την Στεφανία.
- Νομίζεις ότι πάντα θα την προστατεύεις και δεν θα πληγώνεται; Δεν μπορείς να της απαγορεύσεις να αγαπήσει, να ερωτευτεί και να ζήσει. Δεν θα είσαι μία ζωή δίπλα της να την προστατεύεις. Πώς θα μάθει χωρίς να πονέσει;
- Αυτό που λέω εγώ θα κάνει η Μαρία! Εγώ την μεγαλώνω και ναι μπορώ να την προστατεύσω.
- Εγώ όμως δεν θα σε αφήσω! Δεν θα βασανίζεις την εγγονή μου επειδή είσαι εγωιστής και φοβάσαι. Δεν θα μπορείς μία ζωή να είσαι δίπλα της. Άσε την να ανοίξει τα φτερά της και να πετάξει... Να ονειρευτεί σαν παιδί, να ζήσει σαν τρελή, να αγαπήσει σαν άνθρωπος.

- Μάνα, δεν θέλω να με εγκαταλείψει όπως έκανε η Στεφανία. Η Μαρία είναι το στηρίγμα μου πλέον και δεν θέλω να την χάσω!
- Με αυτά που κάνεις όμως, θα την χάσεις! Άκου αγόρι μου, η Μαρία είναι μεγάλη, μπορεί να έχει τον έλεγχο σε όλα. Σε αγαπάει και δεν θα φύγει να σε αφήσει, πατέρα της είσαι. Δεν θα σου κάνει ποτέ τέτοιο κακό, σε θαυμάζει, είσαι ο ήρωας της!
- Έτσι πίστευα και για την Στεφανία, όμως έφυγε και πονάω. Το ξέρω μάνα ότι με αγαπάει κι εγώ την λατρεύω την κορούλα μου.
- Το ξέρω αγόρι μου, όμως δεν μπορείς να κλειδώσεις την Μαρία μέσα στο σπίτι. Το μόνο που θα καταφέρεις είναι να την αγριέψεις και να στραφεί εναντίον σου. Σκέψου αυτά που είπαμε και σκέψου τα παιδικά σου χρόνια πόσο ευτυχισμένος ήσουν.

Όταν έφυγε η μητέρα του, δεν άντεξε και γύρισε σπίτι του, κάθισε μέσα στη νύχτα και σκεφτόταν τα λόγια της Οφέλιας. Ο εγωισμός του δεν τον άφηνε σε ηρεμία, πάντα τριγύριζαν στο μυαλό του λάθος σκέψεις, όμως επηρεαζόταν από τα λόγια της μητέρας του και θα του έπερνε πολύ καιρό για να μιλήσει στη Μαρία για αυτό το θέμα.

Γνώριζε ότι μιλάει με τον Λεόντιο ακόμη, άσχετα αν της το απαγόρευσε, όμως δεν της έλεγε τίποτα γιατί ήξερε ότι είχε άδικο.

Μετά από μία εβδομάδα, την Μαρία την επισκέφτηκε η γιαγιά της:

- Πώς πάει η κατάσταση με τον πατέρα σου; Έχετε συζητήσει για τον Λεόντιο;
- Δεν έχουμε μιλήσει καθόλου γιαγιά από την προηγούμενη φορά. Δεν σταμάτησα όμως να του μιλάω. Του είπα τι έγινε με τον πατέρα μου, κι αυτός με κατάλαβε και με παρηγόρησε. Δεν με άφησε να τον μισήσω, που μου στέρησε την ευτυχία μου.
- Μαρία, ποτέ και για κανένα λόγο δεν θα μισήσεις τον πατέρα σου. Μην σε ξαναακούσω να πεις τέτοιο πράγμα.
- Εντάξει γιαγιά, λάθος μου, συγγνώμη. Απλώς είμαι χαρούμενη. Έχω ένα πραγματικό φίλο που με καταλαβαίνει και με στηρίζει και δεν θέλω να τον χάσω.

- Ξέρεις κορίτσι μου, είσαι απο τα λίγα πλάσματα αυτού του κόσμου που παραδέχονται τα λάθη τους και τολμούν να ζητάνε συγγνώμη, δεν βάζεις τον εγωισμό σου πάνω απο όλα και είναι θαυμάσιο αυτό, να το κρατήσεις!
- Εντάξει γιαγιά, αφού το λες εσύ, θα το κρατήσω!

Ο εγωισμός του Αλέξανδρου, δεν τον άφηνε σε ηρεμία, σκεφτόταν συνεχώς ότι η Μαρία θα φύγει και θα τον ξεχάσει, θα μείνει μόνος. Μόνο στην σκέψη τρελλαινόταν, είχε θυμό μέσα του, όμως δεν ξεχώριζε αν ήταν για τον Λεόντιο ή για την Στεφανία. Μετά απο πολλές σκέψεις, ο Αλέξανδρος πήγε να βρει τον Λεόντιο στο σπίτι του για να του μιλήσει:

- Γεια σας κύριε Αλέξανδρε, ήρθατε για να μιλήσουμε.
- Άκου Λεόντιε, αγόρι μου, σε εκτιμώ όμως η Μαρία αγαπάει μόνο τον πατέρα της και δεν θα την πάρεις απο εμένα και σε παρακαλώ μην την ξανα ενοχλήσεις!
- Τι λέτε, κριε Αλέξανδρε; Ποτέ δεν σκέφτηκα να πάρω την κόρη σας μακριά, είστε άδικος να μην αφήνετε την Μαρία να μου μιλάει. Θα την πληγώσετε.
- Καλύτερα να την πληγώσω εγώ, παρά εσύ. Θα της περάσει και θα μου ξανα μιλήσει, πατέρας της είμαι. Αυτό που σου είπα θα κάνεις. Την κόρη μου δεν θα την ξανα πλησιάσεις!

Ο Λεόντιος λυπημένος, πήγε στο δωμάτιο του, η μαμά του, όταν τον είδε έτρεξε απο πίσω του:

- Λεόντιε, παιδί μου, τι συμβαίνει; Τι ήθελε ο πατέρας της Μαρίας;

Ο Λεόντιος την αγκάλιασε και της είπε:

- Μαμά δεν θέλει να την ξανα δω. Η Μαρία θα πληγωθεί πολύ. Εγώ την αγαπάω και δεν θέλω να την βλέπω στεναχωρημένη.
- Το ξέρω, αγόρι μου, μην μου στεναχωριέσαι και αυτή σε αγαπάει, όμως πατέρας της είναι, δεν μπορεί να τον παρακούσει. Αυτός την μεγαλώνει.

Η μαμά του, έμεινε όλη νύχτα κοντά του. Την άλλη μέρα λυπημένη βλέποντας το παιδί της σε αυτή την κατάσταση, πήγε να βρει την Οφέλια για να της μιλήσει:

- Οφέλια, έχεις λίγο χρόνο να μιλήσουμε; Είμαι η Σαμπρίνα, η μαμα του Λεόντιου, θέλω να συζητήσουμε για τον Αλέξανδρο. Χθες ήρθε σπίτι μας και είπε στο παιδί μου να μην ξανα πλησιάσει την Μαρία. Είναι ευτυχισμένος Οφέλια, το βλέπω στα μάτια του. Δεν αντέχει μακριά ο ένας απο τον άλλο.
- Το ξέρω Σαμπρίνα, κάθησα κι εγώ καιμίλησα στον Αλέξανδρο, όμως φοβάται. Είναι πληγωμένος, απογοητευμένος και θέλει να προστατεύσει την κόρη του απο τον έρωτα. Βλέπω και την εγγονή μου ότι είναι ευτυχισμένη, μετά απο τόσα χρόνια είναι χαρούμενη. Πριν γνωρίσει τον Λεόντιο, ήταν μέσα στην θλίψη και στην μιζέρια, δεν μπορούσε να συνέλθει απο την φυγεί της μητέρας της.
- Ναι, το ξέρω! Μου διηγήθηκε ο Λεόντιος... Θέλουν την βοήθεια μας Οφέλια, δεν θα τους αφήσουμε, είναι παιδιά μας και οφείλουμε να παλέψουμε μαζί τους και να τους προστατεύσουμε. Τι μπορούμε να κάνουμε;
- Είναι πολύ σκληρός ο γιος μου, φοβάται μην τον εγκαταλείψει και η Μαρία, όπως έκανε η Στεφανία. Και φυσικά θα τους βοηθήσουμε. Δεν θα αφήσω κανένα να βλάψει την εγγονή μου!
- Είναι πατέρας της, τον αγαπάει. Όταν ερχόταν σπίτι, όλο γι'αυτόν μιλούσε. Πόσο πολύ την αγαπάει, την στηρίζει και την νοιάζεται.
- Θα δούμε τι μπορούμε να κάνουμε. Πες του Λεόντιου να μην της πει τίποτα ακόμη και να μην την πληγώσει, να συναντώνται.

Όταν η Οφέλια έφυγε, πήγε σπίτι του γιου της, για να δει την εγγονή της. Η Μαρία ετοιμαζόταν να συναντήσει τον Λεόντιο, όμως η γιαγιά της, την σταμάτησε:

- Κάθησε κορίτσι μου.
- Γιαγιά τι συμβαίνει; Γιατί είσαι ταραγμένη; Έπαθε κάτι ο μπαμπάς;
- Τίποτα δεν έπαθε ο πατέρας σου καρδούλα μου. Πού θα πας;
- Πάω να συναντήσω τον Λεόντιο.

Έλεγε το όνομα του και τα ματάκια της γυάλιζαν, το πρόσωπο της έλαμπε και η ψυχή της γέμιζε αγάπη.

- Αγάπη μου γλυκιά, μην πας σήμερα να δεις τον Λεόντιο, θέλω να περάσεις την μέρα μαζί με την γιαγιά σου, νομίζω το δικαιούμαι.
- Εντάξει γιαγιά, σου αξίζει, είσαι πάντα δίπλα μου και με συμβουλεύεις... Έπρεπε να το κάνει η μαμά μου αυτό, όμως δεν είναι εδώ.
- Μην την κατηγορείς ψυχή μου, είχε τους λόγους της και έφυγε. Ξέχασε τα προβλήματα τώρα, θα βγούμε έξω και θα περάσουμε ωραία!

Η Μαρία, όταν γύρισε σπίτι, έπαιρνε τον Λεόντιο τηλέφωνο, όμως εκείνος δεν το απαντούσε και παραξενεύτηκε. Ο Λεόντιος αποφάσισε να μην την ξανα δει, υπάκουσε στην εντολή του Αλέξανδρου. Μετά απο πολλές κλήσεις, η Μαρία τον πέτυχε έξω απο το σπίτι του, τον κοίταξε και του είπε:

- Λεόντιε, τι συμβαίνει; Γιατί δεν απαντάς στις κλήσεις μου; Γιατί με στεναχωρείς;
- Μαρία, καλύτερα να μην ξανα συναντηθούμε, θα είναι καλύτερο για όλους!
- Καλύτερο για όλους ή για τον πατέρα μου; Άκουσε με Λεόντιε, κανείς και για κανένα λόγο δεν θα με χωρίσει απο σένα, σε αγαπάω και δεν θα επιτρέψω να μου χαλάσει κανείς την ευτυχία μου, ούτε και στον πατέρα μου. Εγώ και εσύ είμαστε ένα!
- Ψυχή μου κι εγώ σε αγαπάω, όμως δεν θέλω να τα βάλεις με τον πατέρα σου. Είναι πληγωμένος και φοβάται μην φύγεις απο κοντά του. Νομίζω είναι καλύτερο να μην ξανα ιδωθούμε. Εμείς οι δύο δεν θα χωρίσουμε ποτέ! Οι ψυχές μας θα είναι πάντοτε ενωμένες.
- Λεόντιε, αγάπη μου, σε παρακαλώ μην με αφήσεις, μην μου το κάνεις αυτό, θα είναι ο χειρότερος πόλεμος για μένα.

Και οι δύο δεν ήθελαν να αφήσουν ο ένας τον άλλο και έτσι αποφάσισαν ο Λεόντιος να την κλέψει. Την νύχτα, ο Λεόντιος, πήγε στο σπίτι της και την περίμενε. Η Μαρία κατέβηκε τις σκάλες αργά-αργά, την πήρε και έφυγαν. Η Μαρία, πριν φύγει, άφησε ένα σημείωμα στο πατέρα της, δίπλα στο κομοδίνο του: «Μπαμπά, ξέρω ότι θα θυμώσεις όταν θα διαβάζεις το γράμμα μου, όμως θέλω να ζήσω, να γνωρίσω την ζωή, δεν θέλω να μου στερήσεις τον Λεόντιο γιατί τον αγαπάω πολύ... Ποτέ δεν πίστευα ότι θα φύγω, όμως με αναγκάζεις. Απλός,

θέλω να περάσω λίγο χρόνο με το αγόρι μου, γι' αυτό φεύγω. Σε αγαπάω πολύ και μην θυμώσεις!»

Ο Αλέξανδρος, δεν πίστευε στα μάτια του, ότι η Μαρία έφυγε και τον άφησε με το ίδιο τρόπο όπως η Στεφανία. Πληγωμένος και θυμωμένος πλέον, εκτός ελέγχου, πήγε και βρήκε την μητέρα του στο σπίτι της. Της φώναζε σε σημείο υστερίας και της έριχνε το φταίξιμο:

- Εσύ φταις για όλα, εξαιτίας σου έφυγε η Μαρία και με εγκατέλειψε. Σε μισώ, σε μισώ με όλη μου την ψυχή.
- Αγόρι μου, σε παρακαλώ μην μου το κάνεις αυτό, ηρέμησε, θα γυρίσει. Έφυγε επειδή ήθελε την ελευθερία της, ήθελε να περάσει μία μέρα με το αγόρι που είναι τρελλά ερωτευμένη.

Πλέον, όταν ηρέμησαν τα πράγματα, ο Αλέξανδρος κοιμήθηκε στο σπίτι των γονιών του και έτσι ήταν αποφασισμένοι, ο Αλέξανδρος και η Οφέλια το πρωί να τους ψάξουν. Ο παππούς Ουίλιαμ, δεν συμφωνούσε με την ιδέα τους:

- Αφήστε τους να ζήσουν μία μέρα την ελευθερία τους και την χαρά τους. Αλέξανδρε, αγόρι μου δεν σε μεγαλώσαμε με αξίες για να είσαι βάρβαρος. Δεν σε αναγνωρίζω, εσύ δεν ήσουν έτσι!
- Ουίλιαμ, αγάπη μου, νομίζεις ότι θέλω και το κάνω; Όμως δεν μπορώ να βλέπω σε άθλια κατάσταση τον Αλέξανδρο. Τώρα νιώθει προδομένος και απο το ίδιο του το παιδί.

Το άλλο πρωί, χωρίς να χάνουν χρόνο, η Οφέλια, ο Αλέξανδρος και η Σαμπρίνα τους έψαχναν. Μετά απο λίγη ώρα, τους βρήκαν αγκαλιασμένους στην παραλία, ο Αλέξανδρος εξοργισμένος την τραβούσε απο τον Λεόντιο:

- Μαρία, πάμε τώρα!
- Άσε με μπαμπά, δεν καταλαβαίνεις γιατί το έκανα;
- Μαρία, είπα φύγαμε, τώρα!

Ο Αλέξανδρος, πήρε την Μαρία μακριά απο τον Λεόντιο, κατάφερε να τους χώρισε. Ο Λεόντιος, πληγωμένος, ένιωθε ότι τα έχανε όλα. Η Οφέλια ήταν πολύ λυπημένη που χωρίστηκε μία αγάπη, όμως ταυτόχρονα ήταν πολύ θυμωμένη με

τον γιο της και η Σαμπρίνα ήταν στεναχωρημένη που έβλεπε το παιδί της να πονάει, όμως πλέον δεν μπορούσαν τίποτα να κάνουν.

Μετά απο λίγο, στο σπίτι του Λεόντιου, έφτασε ο Αλέξανδρος:

- Λεόντιε, αν ξανα πλησιάσεις την κόρη μου, θα έχουμε κακά ξεμπερδέματα και καλύτερα να πας πίσω στην Ισπανία.

Ο Αλέξανδρος, θυμωμένος έφυγε και ο Λεόντιος δεν μπορούσε να του πει αυτά που ήθελε, όμως υπάκουσε ξανα στην εντολή του.

Μετά απο λίγες μέρες, η Μαρία πήγε κρυφά στο σπίτι του για να του μιλήσει, όμως ο Λεόντιος είχε πει της μαμάς του αν τον ψάξει, να της πει ότι λείπει, ότι γύρισε στην Ισπανία και έτσι σκεφτόταν να κάνει.

- Γειά σας, κυρία Σαμπρίνα.
- Γειά σου Μαρία, κορίτσι μου. Ψάχνεις τον Λεόντιο έτσι; Μαρία μου λυπάμαι που θα το ακούσεις απο μένα και όχι απο τον ίδιο, αλλά έφυγε, πήγε πίσω στη χώρα μας.
- Τι; Γιατί το έκανε αυτό; Με άφησε μόνη, να παλεύω με σκληρούς ανθρώπους.
- Δεν σε άφησε, έφυγε για να μην πληγώνεστε Μαρία μου και είναι καλύτερα να μην τον ξανα ψάξεις.

Η Μαρία, ένιωθε ότι όλοι είναι εναντίον της. Έφυγε τρέχοντας και κλαμένη. Πήγε στο σπίτι της και κλείστηκε στο δωμάτιο της, δεν άνοιγε ούτε του πατέρα της. Ο Αλέξανδρος κατάλαβε ότι ο Λεόντιος υπάκουσε στην εντολή του και ήταν ευχαριστημένος.

Όταν έφυγε η Μαρία τρέχοντας, η Σαμπρίνα πήγε στο δωμάτιο του γιου της:

- Λεόντιε, αγόρι μου, την έκανες να κλάψει, την πλήγωσες.
- Καλύτερα μαμά, να μισήσει εμένα παρά τον πατέρα της. Καλύτερα να συνεχίσω το σχολείο στην Ισπανία, θα μένω με την γιαγιά. Δεν έπρεπε να έρθω εδώ, θα ζούσα με τον μπαμπά. Μπορεί να χωρίσατε, τουλάχιστον δεν θα γνώριζα την Μαρία.

Η μαμά του τον πήρε αγκαλιά, έβλεπε η Σαμπρίνα ότι και οι δύο είναι πληγωμένοι, γ'αυτό ήταν αποφασισμένη να πάει να βρει την Οφέλια να της πει τι έγινε, δεν είχε άλλη επιλογή. Ήξερε ότι η Οφέλια ήταν δυνατός χαρακτήρας και θα κατάφερνε να συμμορφώσει τον Αλέξανδρο.

Το άλλο πρωί, πήγε σπίτι της, όμως δεν την βρήκε, δεν ήξερε πού πήγε, θεώρεισαι ότι πήγε στην εγγονή της γιατί την χρειαζόταν. Η Οφέλια, όντως πήγε σπίτι της εγγονής της γιατί ο Αλέξανδρος ανησύχησε. Δεν άνοιξε, δεν ακουγόταν το κλάμα της, ούτε η αναπνοή της.

- Μαρία, κορίτσι μου, άνοιξε στην γιαγιά σου, σε παρακαλώ, ανησυχώ!

Η Μαρία άνοιξε την πόρτα και το θέαμα που είδε η γιαγιά της, δεν της άρεσε. Τα ματάκια της, ήταν πρησμένα και μαυρισμένα απο το κλάμα που έριξε όλη νύχτα. Η Οφέλια τρόμαξε πολύ!

- Κοριτσάκι μου, τι σου συμβαίνει; Μίλα μου σε παρακαλώ. Άνοιξε μου την καρδιά σου.
- Γιαγιά, έφυγε ο Λεόντιος, έφυγε χωρίς να μου πει ένα αντίο, έστω και για τελευταία φορά. Όλοι με εγκαταλείπουν, με πετάνε έξω απο την ζωή τους.
- Μην μιλάς έτσι κορίτσι μου. Εγώ εδώ είμαι!

Η Οφέλια, έσφιγγε την εγγονή της στην αγκαλιά της, ένιωθε τον πόνο της και ήξερε ποιος ευθύνεται. Δεν μπορούσε να της πει κάτι για να την παρηγορήσει γιατί ήξερε, ότι ο Λεόντιος αναγκάστηκε να κάνει κάτι που δεν ήθελε.

- Γιαγιά, μόνο εσένα έχω, εσένα και τον παππού μου, ακόμη και ο πατέρας μου εχθρός μου είναι.
- Μην μιλάς έτσι Μαρία μου, σ'αγαπάει!
- Αν μ'αγαπούσε δεν θα έκανε όλα αυτά, μόνο και μόνο επειδή φοβάται.

Η Οφέλια αυτή τη φορά δεν μπορούσε να αρνηθεί όσα έλεγε η εγγονή της γιατί ήξερε ότι έχει δίκαιο... Μετά απο πολύ κλάμα, η Μαρία κοιμήθηκε, όμως η Οφέλια δεν θα το άφηνε έτσι, πήγε και βρήκε τον Αλέξανδρο:

- Αλέξανδρε τι πήγες και έκανες; Έδιωξες ένα παιδί, η κόρη σου απο την στεναχώρια έπαθε κατάθλιψη. Δεν σε ενδιαφέρει που η κόρη σου είναι σ' αυτή την άθλια κατάσταση;
- Δεν τον έδιωξα εγώ... Θα της περάσει, παιδικοί έρωτες είναι, γρήγορα περνάνε.
- Με τις πράξεις σου τον έδιωξες. Τι σου φτάνει και την πληρώνουν με τέτοιο τρόπο; Ο Λεόντιος έφυγε για να τον μισήσει η Μαρία, παρά να μισήσει εσένα... Είσαι λάθος Αλέξανδρε, ο μεγάλος έρωτας αν είσαι τυχερός θα σου χτυπίσει μία φορά την πόρτα, αν τον χάσεις, πάει, τελείωσε, δεν ξανα έρχεται... Δεν ήξερα ότι τόσο γρήγορα ξέχασες τον δικό σου παιδικό έρωτα.
- Καλά έκανε και έφυγε! Εγώ ποτέ μου δεν είχα παιδικό έρωτα, είχα έναν αληθινό έρωτα!
- Δεν νιώθεις τύψεις; Η κόρη σου πονάει και δεν σε νοιάζει; Εσύ δεν είσαι παιδί μου και θα πάρω την Μαρία μακριά σου!
- Μανα; Αν το κάνεις αυτό δεν θα σου ξανα μιλήσω!
- Δεν θα την αφήσω στα χέρια του λύκου. Εχθρός της, ο ίδιος της ο πατέρας.

Η Οφέλια, θυμωμένη πήγε και πήρε την Μαρία μακριά απο τον Αλέξανδρο, φεύγοντας του είπε:

- Κάθισε και σκέψου τι έκανες!

Ο Αλέξανδρος, έμεινε ξάγρυπνος όλη νύχτα, σκέφτοντας ότι πλήγωσε το κοριτσάκι του, οι τύψεις δεν τον άφηναν να κοιμηθεί, έβλεπε ότι με τις πράξεις του έχανε την Μαρία. Όμως ήταν πολύ σκληρός, δεν το έβαζε κάτω, ήταν πολύ πληγωμένος απο την Στεφανία, έτσι έμεινε μόνος του, μέσα στο σκοτάδι, μέσα σε ένα μεγάλο σπίτι.

Η Μαρία, ήταν πολύ μπερδεμένη, τριγυρνούσαν πολλές ερωτήσεις μέσα στο μυαλό της, παράλληλα φοβόταν να ακούσει τις απαντήσεις, όμως ήταν αποφασισμένη να αντιμετωπίσει την αλήθεια.

- Γιαγιά, θέλω κάποιες εξηγήσεις! Γιατί με πήρες απο τον πατέρα μου; Τι σχέση έχει ο πατέρας μου με την φυγή του Λεόντιου;

- Μαρία, όχι σήμερα, άσε να περάσει λίγος καιρός, να ηρεμήσουμε όλοι.
- Όχι γιαγιά, σήμερα, τώρα. Πάντα μου κρύβατε την αλήθεια, με προσέχατε για να μην πληγωθώ, στερώντας μου την ζωή. Δεν με αφήνατε να ζήσω, να γευτώ απο την πίκρα της ζωής, απο τον έρωτα.
- Εντάξει Μαρία, θα σου πω. Άκου κορίτσι μου, ο πατέρας σου, είναι πολύ πληγωμένος απο την Στεφανία, όπως ξέρεις κι εσύ ήταν ο παιδικός, μεγάλος του έρωτας.
- Ναι γιαγιά τα ξέρω, τι σχέση έχει με την φυγή του Λεόντιου;
- Ο πατέρας σου, φοβάται ότι κι εσύ θα τον εγκαταλείψεις και συνάντησε τον Λεόντιο μία εβδομάδα πριν φύγει και του είπε να μείνει μακριά σου, έτσι ο Λεόντιος για να μην πληγώνεται ούτε αυτός αλλά ούτε εσύ πήγε στη χώρα του.

Η Μαρία σοκαρισμένη, δεν μπορούσε να πιστέψει στα λόγια της γιαγιάς της. Θυμωμένη, έφυγε απο το σπίτι της για να πάει να βρει τον Αλέξανδρο. Η Οφέλια έτρεχε απο πίσω της, φωνάζοντας της:

- Μαρία, σταμάτα!

Η Μαρία, ήταν αποφασισμένη να πάει να βρει τον πατέρα της και έτσι δεν έδινε σημασία. Θολωμένη απο τα νεύρα, όταν τον βρήκε του είπε τα χειρότερα λόγια:

- Πώς τόλμησες να μου στερήσεις την ευτυχία μου και να με κοιτάς στα μάτια; Πώς μπόρεσες να διώξεις ένα παιδί; Πες μου σε τι σου φταίμε... Εσύ δεν είσαι πατέρας, σε μισώ, δεν θέλω να σε ξανα δω μπροστά μου.

Η Μαρία κλαμένη, έφυγε τρέχοντας και πήγε στο δάσος να καθίσει μόνη να κλάψει για να ησυχάσει. Έκλεισε τα ματάκια της και ταξίδεψε στον Λεόντιο, λέγοντας του: «Λεόντιε, γιατί μου το έκανες αυτό; Γιατί έφυγες; Τώρα που σε χρειάζομαι δεν είσαι εδώ!»

Η Μαρία, σε σημείο υστερίας, ούρλιαζε και η ψυχούλα της πονούσε απο την φυγή του, αλλά και απο τα βαριά λόγια που είπε στον πατέρα της. Είχε μείνει στο δάσος για μέρες, μόνη και μέσα στο κρύο. Ο Αλέξανδρος και η Οφέλια ανησυχούσαν πολύ, δεν ήξεραν πού πήγε, όμως ο παππούς της, ήταν πολύ ήρεμος γιατί ήξερε ότι η Μαρία ήταν βασανισμένη και ήθελε λίγη ηρεμία.

Η Μαρία, απο το κρύο και την πείνα είχε αρρωστήσει, ευτυχώς ένας γείτονας του Αλέξανδρου, που ήταν ξυλοκόπος, την είδε κάτω απο ένα δέντρο και της φώναζε. Όταν είδε ότι δεν ανταποκρίνεται την πλησίασε, την άγγιξε και είδε ότι ήταν πολύ παγωμένη, αμέσως την πήρε και την μετέφερε στο νοσοκομείο.

Όταν την τοποθέτησαν στο δωμάτιο της, οι γιατροί πήραν τηλέφωνο στο σπίτι του Αλέξανδρου λέγοντας του, ότι η Μαρία είναι κοντά τους. Ο Αλέξανδρος φοβισμένος, έτρεξε μαζί με την Οφέλια και τον Ουίλιαμ στο νοσοκομείο. Όταν την είδαν να κοιμάται, δεν την ενόχλησαν μόνο ο Αλέξανδρος πήγε κοντά της, της έπιασε το χέρι λέγοντας της:

«Κοριτσάκι μου όμορφο, συγχώρεσε με για όλα. Σε αγαπάω πολύ να το ξέρεις και θα φέρω πίσω τον Λεόντιο. Ελπίζω μία μέρα να με συγχωρέσεις και να μην εννοούσες τα λόγια που μου είπες.»

Ξημερώματα, έφυγε αποφασισμένος για την Ισπανία, ήθελε να επιστρέψει τον Λεόντιο. Όταν τον βρήκε, κάθησε και του μίλησε:

- Λεόντιε!
- Τι κάνετε εσείς εδώ; Πώς με βρήκατε;
- Κάθησε να σου μιλήσω. Ευτυχώς η μαμά σου, μου είπε πού μπορώ να σε βρω και έτσι ήρθα.
- Τι έγινε; Έπαθε κάτι η Μαρία;
- Άκου Λεόντιε, παιδί μου, δεν έπραξες σωστά που έφυγες, η Μαρία σε χρειάζεται... Το ξέρω ότι έκανα λάθος, δεν μου φταις σε κάτι, όμως όταν χάσεις ένα πολύτιμο άνθρωπο γίνεσαι ο χειρότερος εχθρός ακόμη και του παιδιού σου. Ήρθα για να σε παρακαλέσω να γυρίσεις πίσω, η Μαρία μου, χωρίς εσένα δεν μπορεί, έχει αρρωστήσει και φταίω για όλα εγώ!
- Δεν φταίτε κύριε Αλέξανδρε, σας καταλαβαίνω, όταν έχασα τον πατέρα μου, έγινα ο χειρότερος άνθρωπος, όμως η κόρη σας, μου απαλύνει την ψυχή.
- Το ξέρω αγόρι μου! Θέλω να με συγχωρέσεις, γι αυτό ήρθα, για να σε γυρίσω πίσω!

Η Μαρία, όταν ξύπνησε αναζήτησε τον πατέρα της, όμως δεν ήταν δίπλα της.

- Γιαγιά, πού είναι ο μπαμπάς; Δεν θέλω να με εγκαταλείψει. Είπα κάποια βαριά λόγια και το μετάνιωσα.
- Μην ανησυχείς κοριτσάκι μου, θα έρθει σε λίγο, πήγε σε μία δουλειά που έπρεπε να κάνει εδώ και καιρό.

Μετά απο λίγο, μπροστά στα μάτια της, εμφανίστηκε ο Αλέξανδρος μαζί με τον Λεόντιο. Η Μαρία σοκαρισμένη, έβαλε τα κλαματα, ο Λεόντιος έτρεξε και την αγκάλιασε:

- Μαρία μου, γιατί το έκανες αυτό; Όλοι ανησυχήσαμε.
- Ακόμη και εσύ που ήσουν στην Ισπανία;
- Ακόμη και εγώ. Ξέρεις, ο πατέρας σου ήρθε και με βρήκε και μου είπε να γυρίσω πίσω, μου ζήτησε συγγνώμη και μου είπε ότι για μένα αρρώστησες.
- Ναι, για σένα! Λεόντιε δεν άντεξα μακριά σου, σε αγαπάω πολύ και το ξέρεις, έπρεπε να έρθεις να μου μιλήσεις.
- Σε αγαπάω Μαρία!

Το άλλο πρωί, όταν πήγαν σπίτι, η Μαρία εξακολουθούσε να μην μιλάει στο πατέρα της, ήθελε να του δείξει, τι σημαίνει πόνος, όμως αυτός ήδη το έζησε, το ζούσε. Η Μαρία, το απόγευμα είχε ραντεβού με τον Λεόντιο και πετούσε απο την χαρά της, όμως ήταν πολύ στεναχωρημένη:

- Ματάκια μου, τι έχεις;
- Λεόντιε μου, είμαι πολύ στεναχωρημένη, δεν μιλάω στον πατέρα μου και με τσακίζει, όμως θέλω να του δείξω τι θα πει πόνος.
- Αγάπη μου, δεν είναι σωστό, γίνεσαι εγωίστρια και όλοι ξέρουμε ότι ο πατέρας σου έζησε τον πόνο και εξάλλου δεν το έκανε σκόπιμα. Οι γονείς κάνουν λάθη, όμως γι'αυτό ήμαστε εμείς τα παιδιά τους, για να τους συγχωρούμε και να τους δίχνουμε το λάθος τους.

Η Μαρία αγκάλιασε, φίλησε τον Λεόντιο και έφυγε τρέχοντας για τον Αλέξανδρο. Όταν πήγε σπίτι της και τον είδε να κάθεται σκεπτικός σε μία πολυθρόνα του φώναξε:

- Μπαμπά!

Ο Αλέξανδρος, σήκωσε το κεφάλι του και τα χείλη του χαμογέλασαν, συκώθηκε και πήρε την Μαρία στην αγκαλιά του. Ο ένας έσφιγγε πιο πολύ τον άλλο, δείχνοντάς της, την αγάπη του και πόσο του είχε λείψει.

Όταν τα βρήκαν πατέρας και κόρη, έκαναν στην αυλή του σπιτιού τους, ένα τεράστιο τραπέζι, καλώντας όλους απο την γειτονιά και την οικογένεια του Λεόντιου. Τότε ο Αλέξανδρος έδωσε μία υπόσχεση μπροστά απο όλους, να μην σκοτώνει την ελευθερία και να μην στερεί απο την κόρη του, τα συναισθήματα για να αγαπήσει και να αγαπηθεί.

Απο εκείνη την μέρα ήταν όλα μια χαρά, πίστευαν ότι όλα τελείωσαν. Όμως ποτέ δεν περίμεναν, ότι η μητέρα της Μαρίας ήταν αποφασισμένη να την ψάξει και να την συναντήσει για να της εξηγήσει. Δεν γνώριζε τι αντιδράσεις θα προκαλέσει αλλά θα το ρίσκαρε!

Η Στεφανία, όταν έφτασε στην Αθήνα, ήθελε να συναντήσει τον παιδικό της έρωτα. Στο δρόμο, πηγαίνοντας στο ξενοδοχείο, συνάντησε τον Λεόντιο, όμως αυτός δεν κατάλαβε ότι είναι αυτή.

Η Στεφανία, χωρίς να χάνει καμία ευκαιρία, τον ρώτησε αν γνωρίζει τον Αλέξανδρο, ο Λεόντιος της κούνησε καταφατικά το κεφάλι και την καθοδήγησε στο σπίτι του. Όταν έφτασαν και η Στεφανία τον αντίκρισε, χαμογέλασε πολύ τρυφερά, πιστεύοντας ότι, όταν μάθει ποια είναι θα την σφίξει στην αγκαλιά του, όπως πριν μερικά χρόνια.

- Λεόντιε, ποια είναι η κυριά;
- Αλέξανδρε, είμαι η Στεφανία, ο παιδικός σου έρωτας.

Ο Αλέξανδρος σοκαρίστηκε. Απο την μία ήθελε να την αρπάξει και να την γεμίσει με φιλιά, όμως απο την άλλη ένιωθε αντιπάθεια, απο εκείνο τον καιρό δεν ήθελε να την δει στα μάτια του.

- Φύγε Στεφανία, δεν έχουμε τι να πούμε.
- Αγάπη μου, ήρθα για να σας συναντήσω, να σας εξηγήσω γιατί έφυγα.
- Στεφανία, τι θες απο την ζωή μου , απο την ζωή της κόρης μου;
- Θέλω να δω την κόρη μας!

- Πολύ αργά, δεν το νομίζεις; Τόσα χρόνια που ήσουν; Ούτε ένα τηλεφώνημα, ούτε ένα γράμμα δεν έστειλες να ρωτήσεις αν είναι καλά η κορούλα μας.
- Το ξέρω ότι με μισείς Αλέξανδρε, ο λόγος είναι πολύ σοβαρός που έφυγα. Σε παρακαλώ άφησε με να δω την Μαρία, να την βάλω στην αγκαλιά μου.
- Κύριε Αλέξανδρε, σας παρακαλώ φωνάξετε την Μαρία να δει την μητέρα της μετά απο τόσα χρονια και η ίδια αποφασίζει αν θέλει να την ξανα δει ή όχι!
- Θα την δεις μόνο και μόνο επειδή μου το ζήτησε ο Λεόντιος. Μαρία!

Η μητέρα της, όταν την είδε τόσο όμορφη και μεγάλη, δεν πίστευε στα μάτια της. Μετά απο 17 χρόνια την ξανα βλέπει.

- Σε άφησα πριγγίπισα και έγινες ολόκληρη γυναίκα.
- Μπαμπά ποια είναι αυτή η κυρία;
- Είμαι η Στεφανία, η μητέρα σου κοριτσάκι μου.

Η Μαρία σοκαρισμένη, δεν πίστευε στα μάτια της, όμως δεν χάρηκε, είχε μίσος και πίκρα μέσα της για την μητέρα της.

- Φύγε σε παρακαλώ Στεφανία!
- Μαρία μου, γιατί είσαι τόσο σκληρή απέναντι μου; Είμαι η μαμά σου!
- Τώρα το θυμήθηκες; Τότε που με άφησες δεν σκέφτηκες ποτέ για μένα. Η μαμά μου πέθανε Στεφανία!
- Είσαι λάθος κοριτσάκι μου, το μυαλό μου συνέχεια ήταν σε σένα και στον πατέρα σου, αν μου δώσετε μία ευκαιρία να σας εξηγήσω...

Και οι δύο της γύρισαν την πλάτη, έτσι η Στεφανία πικραμένη έφυγε. Πληγώθηκε πολύ απο τα λόγια της κορούλας της και απο την αντίδραση του Αλέξανδρου. Όμως παρ'όλα αυτά, αποφάσισε να μείνει στην Αθήνα μέχρι να εξηγήσει στην κόρη της, γιατί έφυγε. Γνώριζε ότι δεν θα την πιστέψει και ήξερε ότι θα πάρει καιρό μέχρι να βρει την σχέση της με την Μαρία, όμως ήταν αποφασισμένη να πολεμήσει για την αγάπη της κόρης της.

Ήθελε να συναντηθεί με την Οφέλια, ήξερε ότι θα την βοηθήσει, την αγαπούσε και πάντα την βοηθούσε. Κάλεσε τον Λεόντιο στο ξενοδοχείο όπου έμενε:

- Λεόντιε, σε παρακαλώ, μπορείς να με φέρεις σε επαφή με την Οφέλια; Θέλω να της μιλήσω.
- Την αγαπάτε πολύ την κόρη σας, έτσι;
- Η Μαρία, είναι όλη μου η ζωή, την άφησα και το μετανιώνω, γι'αυτό είμαι εδώ. Όταν ήμουν μικρή, πέρασα ένα πόλεμο, με ένα πολύ σκληρό αντίπαλο, όμως είχα δίπλα μου τα σωστά άτομα και τον νίκησα, τους εγκατέλειψα και λάθος μου, πάντα αγαπούσα τον Αλέξανδρο και την κόρη μου. Το ξέρω ότι δεν θα με συγχωρέσουν, τους καταλαβαίνω, αλλά θα μείνω για να παλέψω για την οικογένεια μου.
- Κυρία Στεφανία, δεν ήταν σωστό, ο κύριος Αλέξανδρος, είναι πολύ καλός άνθρωπος και πιστεύω πως δεν θα το έκανε ποτέ αυτό. Η Μαρία, μου διηγήθηκε την ιστορία σας και έλαμπαν τα ματάκια της και αυτή θέλει να ζήσει μία μεγάλη πραγματική αγάπη. Μόλις ήρθε και η κυρία Οφέλια.
- Γεια σου Λεόντιε παιδί μου, η κυρία ποια είναι;
- Γεια σου Οφέλια, δεν άλλαξες απο εκείνο τον καιρό.
- Στεφανία, κορίτσι μου, εσύ είσαι;

Η Οφέλια την αγκάλιασε πολύ σφυχτά, της έλειπε πολύ, δεν πίστευε στα μάτια της. Ο Λεόντιος, ήθελε πολύ να βοηθήσει την Στεφανία, γιατί την πίστευε, έβλεπε στα μάτια της την αλήθεια.

- Στεφανία, κορίτσι μου, πού ήσουν τόσα χρόνια; Γιατί δεν πήρες ένα τηλέφωνο να ξέρουμε ότι είσαι καλά. Κάθε πρωί, όταν σηκώνομαι προσευχόμουν για σένα.
- Το ξέρω Οφέλια και ήταν λάθος μου να φύγω, έπρεπε να σας ενημερώσω ότι είμαι καλά, όμως ο λόγος είναι πολύ σοβαρός. Πήγα και συνάντησα τον Αλέξανδρο και την κόρη μου, όμως μου έκλεισαν την πόρτα της καρδιάς τους. Και οι δύο με μισούν και τους καταλαβαίνω.
- Όχι, κοριτσάκι μου, μην μιλάς έτσι, έχουν θυμό μέσα τους.
- Οφέλια, θέλω να αποκτήσω πίσω την αγάπη της κόρης μου. Τόσα χρόνια που ήμουν μόνη, δεν έκανα άλλη οικογένεια, δεν άφησα κανένα άντρα να με αγγίξει, ποτέ δεν σταμάτησα να αγπάω τον Αλέξανδρο, θέλω την βοήθεια σου.

- Δεν μπορώ να κάνω κάτι Στεφανία μου, θέλω να σε βοηθήσω, όμως όταν έρθεις αντιμέτωπος με την απογοήτευση και τον θυμό, κανείς δεν μπορεί τίποτα να κάνει. Όταν τους άφησες, ο Αλέξανδρος ήταν σε πολύ άθλια κατάσταση, εμείς τον κάναμε να συνέλθει, η οικογένεια του και έδωσε μία υπόσχεση στην κόρη του, να μην την ξαναπληγώσει. Πλέον μόνο την Μαρία ακούει, την έχει σαν θυσιαυρός.

Ήταν πολύ απελπισμένη η Στεφανία, η Οφέλια θα την βοηθήσει, όμως γνώριζε ότι όταν πληγώνεται η Μαρία γίνεται πολύ σκληρός άνθρωπος. Η Οφέλια το πάλεψε και έκανε προσπάθεια, πήγε στην εγγονή της γιατί ήξερε ότι θα την χρειαζόταν:

- Μαρία, κορίτσι μου!
- Γεια σου γιαγιά, ευτυχώς που ήρθες, σε χρειάζομαι!
- Το ξέρω! Έμαθα ότι ήρθε η μαμά σου και ήθελα...
- Γιαγιά γι' αυτό ήρθες; Μίλησες μαζί της και ήρθες να μου πεις να την συγχωρέσω; Η προδοσία γιαγιά, τόσο εύκολα συγχωρείται; Ξέχασε το, αυτή έφυγε και με άφησε, εμένα, το παιδί της.
- Σώπασε κοριτσάκι μου, σε επισκέφτηκα για να δω πώς είσαι. Δεν θέλει πολλά καρδούλα μου, απλώς θέλει μία ευκαιρία, να σου εξηγήσει γιατί έφυγε τότε.
- Γιαγιά, πραγματικά είμαι πολύ πληγωμένη. Ποτέ δεν με έψαξε, δεν προσπάθησε, ούτε ένα γράμμα της δεν έχω για να μου δείξει ότι με σκέφτεται και ότι με αγαπάει.
- Το ξέρω καρδούλα μου! Όσο πονάς εσύ, άλλο τόσο πονάει και αυτή. Οι άνθρωποι κάνουν λάθη, όμως τα μετανιώνουν και προσπαθούν να επανορθώσουν. Μην αφήνεις τον εγωισμό σου να είναι πιο ψηλά απο την αγάπη σου.

Η Οφέλια έβλεπε, ότι η εγγονή της είναι πικραμένη και θα της χρειαζόταν χρόνο μέχρι να αποδεχτεί την μαμά της πίσω. Το άλλο πρωί, πήγε ο Λεόντιος να βρει την Στεφανία στο ξενοδοχείο όπου έμενε.

- Κυρία Στεφανία, συγγνώμη που σας ενοχλώ, όμως σας βλέπω πολύ δυστυχισμένη και πιστεύω πως μπορώ να βοηθήσω και εγώ. Ξέρω πως είναι αδιάκριτη η ερώτηση μου, όμως θέλω να μάθω γιατί φύγατε;
- Έφυγα Λεόντιε μου, επειδή δραπέτευσε απο τη φυλακή ο γιατρός που προσπάθησε να με σκοτώσει και φοβόμουν μην κάνει κακό στο παιδί μου. Ήρθε και με απείλησε πολλές φορές στο σπίτι μου, το είπα στην αστυνομία, όμως δεν μπορούσα να τον βρουν γιατί κρυβόταν συνεχώς και γι' αυτό αποφάσισα να έρθω εδώ να βρω την κόρη μου για να την προστατεύσω. Μετά απο τόσα χρόνια να την έχω μπροστά στα μάτια μου και να μην μπορέσω να την αγκαλιάσω.
- Το ξέρω, κυρία Στεφανία, όμως γιατί δεν το λέτε αυτο στη Μαρία, έστω και με το ζόρι για να μπορέσει να σας ακούσει.
- Επειδή αγόρι μου, δεν θέλω να την πιέσω και εξάλλου έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα δεν θα με πιστέψει ούτε ο Αλέξανδρος και ειδικά τώρα είναι λίγο δύσκολο να τους πλησιάσω.

Η Μαρία, ξεκίνησε απο το σπίτι της, για να πάει να βρει την γιαγιά της, να της ζητήσει συγγνώμη που της μίλησε τόσο άσχημα την προηγούμενη φορά, όπως πήγαινε, είδε τον Λεόντιο και την Στεφανία να συζητάνε και πήγε κοντά τους οργισμένη και απευθύνθηκε προς την μητέρα της:

- Θέλεις όλους να τους επηρεάσεις και να τους φέρεις με το μέρος σου, καν'το, όμως να ξέρεις ότι σε μισώ με όλη μου την ψυχή. Και εσύ Λεόντιε μην τολμήσεις να μου ξανα μιλήσεις, δεν θέλω να σε ξανα δω μπροστά μου.
- Μαρία, στάσου, λάθος κάνεις!
- Άσε την Λεόντιε, θα καταλάβει ότι δεν φταις για τίποτα, σε αγαπάει, όσο για τα συναισθήματά της απέναντι μου, με μισεί και δεν την κατηγορώ, της έκανα τόσα πολλά, πέρασε δύσκολα χρόνια εξαιτίας μου, μου τα διηγήθηκε η Οφέλια και τώρα τα πληρώνω και καλά να πάθω που άφησα το αγγελούδι μου και έφυγα.
- Μην μιλάτε έτσι κυρία Στεφανία, η Μαρία θα σας συγχωρέσει, δώστε της λίγο χρόνο, πέρασαν 17 χρόνια απο τότε που φύγατε, είναι θυμωμένη και την καταλαβαίνω, στην θέση της όλοι το ίδιο θα αντιδρούσαν.

- Μοιάζει πολύ στον πατέρα μου. Ήταν σκληρός άνθρωπος, δύσκολα συγχωρούσε, δύσκολα αγαπούσε... Η Μαρία ευτυχώς αγαπάει πολύ δυνατά και σ'αγαπάει με όλη της, την ψυχή.
- Το ξέρω κυρία Στεφανία κι εγώ την αγαπάω, την λατρεύω, αυτή μου ηρεμεί την ψυχή... Ο παππούς Ουίλιαμ, θα χαρεί πολύ να σας δει. Πολλές φορές μιλούσαμε για σας και όποτε σας συνέφερνε είχε ένα τρυφερό χαμόγελο.
- Ο Ουίλιαμ, είναι ήσυχος άνθρωπος και ποτέ του δεν ανταποκρίνεται, δεν μπλέκεται σε καυγάδες, όμως αν κάποιος κατηγορεί την οικογένεια του τότε γίνεται ο χειρότερος εχθρός σου. Τον αγαπάω πολύ, μου στάθηκε και η Οφέλια το ίδιο.

Ο Λεόντιος έμεινε μαζί της όλη την μέρα συζητώντας για τα παλιά χρόνια. Το άλλο πρωί, ο Αλέξανδρος πήγε να συναντήσει τον Λεόντιο να του μιλήσει για την Μαρία, καθώς πήγαινε, στον δρόμο είδε την Στεφανία και του είπε:

- Άλλαξες Αλέξανδρε, έγινες σκληρός άνθρωπος και αυτό με πονάει.
- Εσύ με έκανες τέρας και δεν έχω τίποτα να πω μαζί σου... Πριν καιρό πίστευα ότι θα έρθεις, ήθελα να έρθεις, τώρα το μετανιώνω. Γιατί ήρθες Στεφανία;
- Ήρθα για να σε συναντήσω και να γνωρίσω την κορούλα μας, να σας εξηγήσω γιατί έφυγα... Στο γράμμα, σου είχα πει, να μην με μισήσεις, εσάς ήθελα να προστατεύσω, αν μου δώσεις λίγο χρόνο να σου τα εξηγήσω όλα, σε παρακαλώ!
- Θα το σκεφτώ και θα έρθω εγώ να σε βρω!

Έφυγε ο Αλέξανδρος και πήγε να βρει τον Λεόντιο στο σπίτι του.

- Λεόντιε, αγόρι μου, ήρθα για να σου μιλήσω για την Μαρία. Τώρα σε χρειάζεται όσο τίποτα άλλο, στάσου δίπλα της γιατί θα έχει φουρτούνες.
- Κύριε Αλέξανδρε, ξέρετε, δεν μου μιλάει πλέον η Μαρία. Μιλούσα με την κυρία Στεφανία και μας είδε. Δεν έκανα κάτι κακό, θέλω πολύ να τα ξαναβρείτε με την γυναίκα σας... Μπορεί να μην θέλετε να την ακούσετε, όμως δώστε της μία ευκαιρία, όταν μου έλεγε γιατί έφυγε και τι πέρασε τόσα χρόνια, τα μάτια της γέμιζαν δάκρυα, μιλούσαν απο μόνα τους, έβλεπα την

αλήθεια μέσα στα μάτια της, τον πόνο που πέρασε τόσα χρόνια μακριά σας. Κάντε μία προσπάθεια να την ακούσετε, σας αγαπάει, είστε ο παιδικός της έρωτας, οι μεγάλοι έρωτες δεν διαγράφονται με αυτό τον τρόπο και τόσο εύκολα... Η Μαρία, στις αρχές, μου μιλούσε για τον έρωτά σας και ήθελε πολύ να τον ζήσει.

- Το ξέρω Λεόντιε, όταν την βλέπω θέλω να την πάρω αγκαλιά, να την γεμίσω με φιλιά, νιώθω τον πόνο της, όμως δεν μπορώ να την συγχωρέσω τόσο εύκολα... Θα της δώσω την ευκαιρία να την ακούσω, όμως μία ευκαιρία θα έχει.

Ο Λεόντιος, χαμογέλασε, ήταν ευχαριστημένος γιατί ήξερε ότι τον βοήθησε να παραδεχθεί τα συναισθήματά του. Ο Αλέξανδρος, έκανε λίγες μέρες να βγει από το σπίτι, για να σκεφτεί πιο λογικά και τι θα της πει. Αποφασισμένος πλέον, πήγε να βρει την Στεφανία, ήθελε πολύ να μάθει τι συνέβη και έφυγε. Ακόμη την αγαπούσε και έτσι η καρδιά του, τον πήγαινε κοντά της. Από μικρά παιδιά η Στεφανία και ο Αλέξανδρος βρισκόντουσαν στο δεντρόσπιτο που είχαν φτιάξει μαζί, εκεί συζητούσαν όλα όσα τους προβλημάτιζε. Έτσι της ζήτησε να συναντηθούν εκεί, στο παλιό, γνωστό μέρος.

Όταν αντίκρισαν ο ένας τον άλλον, οι καρδιές τους ενώθηκαν, ο έρωτάς τους ξαναζωντάνεψε και ο χρόνος σταμάτησε μόνο για εκείνους.

- Σε ευχαριστώ Αλέξανδρε, που μου έδωσες την ευκαιρία να σου εξηγήσω.
- Γιατί έφυγες εκείνο τον καιρό, γιατί άφησες την αγάπη μας να καταστραφεί, γιατί με έκανες να σε μισήσω;
- Σώπασε καρδιά μου, ακόμα σ'αγαπάω και μ'αγαπάς, το ξέρω, το νιώθω. Έφυγα γιατί έμαθα ότι ο γιατρός δραπέτευσε από την φυλακή, εσάς ήθελα να προστατεύσω. Όταν πέρασε λίγο χρονικό διάστημα, ήρθε και με απείλησε στο ίδιο μου το σπίτι, δεν θα ρίσκαρα να σας χάσω... Αλέξανδρε, ξέρεις πολύ καλά, ότι εσένα αγάπησα από μικρή, δεν αγάπησα κανένα σε όλη μου την ζωή και ακόμη σ'αγαπάω, ο έρωτάς δεν πεθαίνει τόσο εύκολα!
- Δεν δικαιολογείται Στεφανία, έπρεπε να μιλήσεις μαζί μου, από εκείνη την στιγμή, από εκείνο τον καιρό... Τόσα χρόνια, δεν πήρες ένα τηλέφωνο, να

δεις τι κάνουμε, τώρα που έμεινες μόνη ήρθες σε εμάς; Τόσα χρόνια πού ήσουν; Δεν ξέραμε αν ζούσες ή όχι.

- Τόσα χρόνια είμαι μόνη Αλέξανδρε, ήρθα για να σας συναντήσω, να σας εξηγήσω, αλήθεια είναι αγάπη μου, γιατί δεν με πιστεύεις; Το ξέρω ότι είναι δύσκολο να με πιστέψεις, όμως ήρθα για εσάς, λάθος μου που έφυγα και συγγνώμη, το γνωρίζω ότι πόνεσες, όμως είχες την κορούλα μας, είχες ένα στήριγμα, εγώ τόσα χρόνια ήμουν μόνη, ζούσα μαζί με τον καημό που είχα για εσάς.

Ο Αλέξανδρος, την έβλεπε στα μάτια και θυμήθηκε τότε, όταν του είπε ο Λεόντιος, ότι είδε την αλήθεια, όμως δεν λύγιζε.

- Δώσε μου λίγο χρόνο να τα σκεφτώ όλα, όμως μην πλησιάζεις την Μαρία, την αγαπάω και θα την πληγώσεις.
- Θα περιμένω καρδιά μου, δεν θα την πλησιάσω, να ξέρεις ότι σε αγαπάω και ποτέ δεν έπαψα!

Έφυγε κλαμένη η Στεφανία, έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, με όλη της, την δύναμη, ήθελε να γλιτώσει από τον πόνο της καρδιάς της, που δεν μπορούσε να φιλήσει στα χείλη εκείνον που αγαπάει, που αφιέρωσε όλη της, την ζωή να σκέφτεται αυτόν και το παιδί τους.

Όπως πήγαινε τρέχοντας στο ξενοδοχείο να ηρεμήσει, έπεσε πάνω στην Οφέλια. Την είδε να κλαίει και τρόμαξε, ένιωσε τον πόνο της και της φώναξε, όμως η Στεφανία δεν γύρισε να την δει, δεν σταμάτησε, η Οφέλια τότε, ήταν σίγουρη ότι συναντήθηκε με τον Αλέξανδρο και πήγε να τον βρει για να μάθει τι έγινε.

Ο παππούς Ουίλιαμ έμαθε για την Στεφανία από τον Λεόντιο και ήθελε πολύ να την δει, κανείς δεν του έδινε σημασία και έτσι αποφασισμένος ξεκίνησε για να την συναντήσει. Στο δρόμο του βρήκε τον Λεόντιο:

- Παππού Ουίλιαμ, τι κάνετε μόνος στον δρόμο;
- Θέλω να δω την Στεφανία!

Ο Λεόντιος, τον βοήθησε και τον πήρε κοντά της, μόλις αντίκρισε την Στεφανία, ο ουρανός ζωντάνεψε, ο ήλιος έλαμψε. Ο παππούς Ουίλιαμ δακρυσμένος, την κοίταζε και της είπε:

- Κοριτσάκι μου, τι κάνεις, πώς είσαι, πότε ήρθες; Δεν θα σε ρωτήσω γιατί έφυγες, ξέρω ότι αυτή η ιστορία πονάει πολύ, το μόνο που θέλω να ξέρω είναι, αν ήσουν καλά τόσα χρόνια.
- Μπαμπά Ουίλιαμ, χαίρομαι που σε βλέπω... Τόσα χρόνια, το μυαλό μου ήταν στην κόρη μου, το ξέρω ότι έκανα λάθος, όμως δεν είχα άλλη επιλογή.
- Το σημαντικότερο είναι ότι είσαι εδώ, μαζί μας... Κορίτσι μου τι σου συμβαίνει. Δεν είσαι καλά, το βλέπω στο βλέμμα σου, δεν δείχνει την χαρά αλλά την λύπη και η ψυχή σου πονάει.
- Τίποτα μπαμπά Ουίλιαμ, είμαι καλά, όλα είναι καλά!

Ο Ουίλιαμ, ήθελε πολύ να μάθει γιατί έφυγε εκείνο τον καιρό, όμως δεν την ρώτησε επειδή, το γιατί αφορά μόνο τον Αλέξανδρο και την Μαρία και δεν ήθελε να ανοίξει παλιές πληγές.

Η Οφέλια, τρεχτεί, βρήκε τον Αλέξανδρο καθισμένο στην πολυθρόνα του σπιτιού του με σκυμμένο κεφάλι.

- Τι συμβαίνει αγόρι μου; Εσύ και η Στεφανία, είστε πολύ λυπημένοι. Δεν αφήνετε πίσω σας το σκοτεινό παλερθόν. Μην είσαι τόσο σκληρός, το ξέρω ότι όλα αυτά τα κάνεις για την Μαρία, όμως δεν μπορείς μία ζωή να είσαι δίπλα της και να την φροντίζεις.
- Το ξέρω μάνα, τι να κάνω; Θα με μισήσει. Πονάω που δεν μπορώ να σφίξω στην αγκαλιά μου την Στεφανία και να την πνίξω στα φιλιά.
- Αγόρι μου, κι αυτή, αυτό θέλει. Πρέπει να μιλήσεις στην Μαρία, να μην είναι τόσο άκαρδη, όχι μόνο με την μαμά της, με όλο τον κόσμο. Είναι σαν κι εσένα!

Η Μαρία κατέβαινε τις σκάλες για να υποδεχτεί την γιαγιά της, γιατί την άκουσε που ήρθε, όμως όταν έφτασε στο τελευταίο σκαλί, άκουσε την συνομιλία τους

και σταμάτησε, ήθελε να ακούσει. Την πόναγε που δεν μπορούσε να αγκαλιάσει την μητέρα της, όμως ο εγωισμός της ήταν πολύς, σαν του πατέρα της.

Η Οφέλια, ήθελε να μιλήσει και στην εγγονή της, δεν της άρεσε να βλέπει το παιδί της να υποφέρει. Όταν τελείωσε απο τον Αλέξανδρο, πήγε στο δωμάτιο της εγγονής της. Η Μαρία, χωρίς να προδωθεί, ότι τους άκουσε, την αποδέχτηκε με χαρά:

- Γιαγιά, καλωσόρισες!
- Μαρία μου, ήρθα για να μιλήσουμε για τον Λεόντιο.
- Τι συμβαίνει γιαγιά;
- Κορίτσι μου, είσαι πολύ σκληρή με όλους, δεν μπορείς να απαγορεύσεις σε όλους να βλέπουν την Στεφανία, ο Λεόντιος είναι φίλος σου και θέλει να σας βοηθήσει κι εσύ να μην πληγώνεσαι και να θυμάσαι το παρελθόν, όμως και τον πατέρα και την μητέρα σου γιατί κι αυτοί είναι πληγωμένοι. Για σένα, ο πατέρας σου δεν την συγχωρεί, ακόμη είναι ερωτευμένος με την μητέρα σου... Δεν είναι εδώ το θέμα μας, το θέμα μας είναι, να τα βρεις με τον Λεόντιο και να μην τα βάζεις με όλο τον κόσμο, να μην είσαι σκληρή, να μαλακώσει η ψυχή σου.
- Το ξέρω γιαγιά, όμως με όλα αυτά που συμβαίνουν, δεν είναι τόσο εύκολα. Με τον Λεόντιο, έχεις δίκαιο, τον πλήγωσα πολύ, τον παραμέλησα.
- Ο Λεόντιος, μία μέρα, μου είπε, ότι και αυτός έχει κάποια προβλήματα και μόνο εσύ μπορείς να του απαλύνεις την ψυχή.

Η Μαρία, όταν το άκουσε, τα ματακιά της έλαμψαν, δεν ήταν βέβαιη ότι είναι τόσο σημαντική για τον Λεόντιο, έφυγε γρήγορα και πήγε να τον βρει, να τον αγκαλιάσει, να τον φιλήσει και να του πει ευχαριστώ και πόσο πολύ τον αγαπάει, η Οφέλια δεν παρεξηγήθηκε που την άφησε και έφυγε επειδή ήξερε πού πήγαινε.

Όταν η Μαρία τον βρήκε, πήδηξε προς τα πάνω του, τον αγκάλιασε σφιχτά, τον φίλησε τρυφερά και του είπε:

- Συγγνώμη, συγγνώμη για όλα και ευχαριστώ που ήσουν πάντα δίπλα μου, σ'αγαπάω πολύ!
- Κι εγώ σ'αγαπάω, δεν θέλω να σε βλέπω στεναχωρημένη γι'αυτό το έκανα.
- Το ξέρω... Θέλω να μου απαλύνεις την ψυχή μου...
- Όπως κάνεις εσύ σε μένα, ποιος σου το είπε;
- Όλοι το λένε και ήρθε και στα δικά μου αυτιά. Αν θέλεις να βλέπεις την Στεφανία, δεν μπορώ να σου το απαγορεύσω, δεν έφταιξες σε τίποτα, όπως δεν έφταιξε και ο πατέρας μου. Εξαιτίας μου υποφέρει.

Η Μαρία ήξερε ότι είχε λάθος προς τον πατέρα της, γνώριζε ότι αυτός τόσα χρόνια πολεμούσε μόνος για να μην την πονέσει κανείς και να μην πληγωθεί από κανένα.

Ο 'δολοφόνος' γιατρός, Νικηφόρος, ήταν πολύ άρρωστος, στην πραγματικότητα δεν ήταν στην φυλακή, αλλά στο τρελοκομείο για να γιατρευτεί. Μία μέρα, αυτός το έσκασε και από τότε δεν αφήνει στην ησυχία την Στεφανία. Ήξερε που βρισκόταν, την παρακολουθούσε συνεχώς, γνώριζε κάθε της βήμα, κάθε της σκέψη.

Όταν έμαθε ότι η Στεφανία πήγε να βρει την κόρη της και τον Αλέξανδρο, τρελάθηκε από την ζήλια του και πήγε να την βρει. Μόνο ένας τρόπος ήξερε για να την σταματήσει, να την απειλήσει με την ζωή της κόρης της. Έτσι, άρχισε να παρακολουθεί την Μαρία. Ο Νικηφόρος, βρισκόταν στην Αθήνα για να καταστρέψει την ζωή της Στεφανίας.

Μία μέρα, μπροστά του εμφανίστηκε η Μαρία, την κατάλαβε από τον τρόπο που χαμογελούσε και από το περπάτημα της, χαμογελούσε όπως αυτή, περπατούσε όπως την Στεφανία. Όταν συνέχισε η Μαρία τον δρόμο της, την πήρε από πίσω για να μάθει πού μένει, έτσι θα ήταν πιο κοντά στον στόχο του.

Ο Νικηφόρος, περνούσε πολλές φορές έξω από το σπίτι του Αλέξανδρου, παρακολουθώντας αυτόν και την κόρη του. Μία μέρα, ένας περαστικός τον είδε να βγάζει φωτογραφίες το σπίτι και να περιπολεί. Ο περαστικός, έτρεξε στον Λεόντιο και του το είπε, ανησύχησε και έτρεξε να δει τι συμβαίνει, όμως όταν έφτασε, ο γιατρός είχε φύγει. Ο Λεόντιος δεν το είπε στην Μαρία, γιατί δεν

ήθελε να την ανησυχήσει, πρώτα ήθελε να σιγουρευτεί και μετά θα το έλεγε. Παρατήρησε τον γιατρό να φέρεται παράξενα και τον ακολουθούσε συνεχώς. Ο Νικηφόρος, ένιωθε ότι κάποιος τον παρακολουθεί και δεν το ρίσκαρε να πηγαίνει στο σπίτι του Αλέξανδρου.

Μία μέρα, η Στεφανία παρατήρησε τον Λεόντιο, ότι ήταν αφηρημένος και πήρε το θάρρος να τον ρωτήσει:

- Λεόντιε, παιδί μου, τι συμβαίνει;

Ο Λεόντιος, ήξερε ότι η Στεφανία θα τον βοηθούσε να βγάλει μία άκρη και της είπε τι συνέβαινε. Η Στεφανία κατάλαβε ότι ο γιατρός βρισκόταν στην Αθήνα:

- Λεόντιε, θα σου πω κάτι, όμως δεν θέλω να ανησυχήσεις. Ο γιατρός, εκείνος που με απειλούσε, είναι εδώ και πιθανόν να είναι αυτός που παρακολουθάει το σπίτι του Αλέξανδρου και για να έρθει πιο κοντά σε μένα, θα απειλήσει την οικογένεια μου. Πρέπει να με βοηθήσεις, να τον βρούμε πριν πλησιάσει την Μαρία, όμως είναι πολύ επικίνδυνα τα πράγματα, πρέπει να την προστατεύσεις.
- Θα την προστατεύσω!

Η Στεφανία αποφάσισε να μην το πει στον Αλέξανδρο για να μην τον ταραξεί, όμως ήταν σίγουρη ότι πρέπει να το πει στην Οφέλια για να την βοηθήσει και να είναι προετοιμασμένες να αντιμετωπίσουν ότι έρχεται.

- Τι συμβαίνει κορίτσι μου και με φώναξες; Στο τηλέφωνο ήσουν πολύ ταραγμένη!
- Οφέλια, θέλω να σου πω κάτι, αλλά δεν θέλω να ανησυχήσεις. Ο γιατρός Νικηφόρος είναι εδώ, προσπαθούμε με τον Λεόντιο να τον βρούμε.
- Τι λες κορίτσι μου;
- Ναι Οφέλια! Θέλω να μείνεις ψύχραιμη. Προσπαθεί να με βλάψει μέσω της Μαρίας και του Αλέξανδρου. Δεν θα τον αφήσω να βλάψει κανέναν! Συμφωνήσαμε με τον Λεόντιο να μην πούμε τίποτα στον Αλέξανδρο, γιατί θα κάνει χειρότερα τα πράγματα.

Και η Οφέλια συμφώνησε μαζί τους. Για μία εβδομάδα ήταν όλα ήσυχα, ο γιατρός δεν είχε εμφανιστεί μέρες και όλοι πίστευαν ότι ηρέμησε και έφυγε, όμως αυτός προετοιμαζόταν για το μεγάλο χτύπημα.

Ήταν μέρα Κυριακή, 14 Νοεμβρίου 2002, η Μαρία ήταν μόνη στο σπίτι, ο Αλέξανδρος είχε βγει να βοηθήσει ένα εργάτη να μεταφέρουν πράγματα. Την ίδια στιγμή, ο γιατρός Νικηφόρος παραβίασε την πόρτα του σπιτιού. Όταν μπήκε μέσα στο σπίτι, πήγαινε σιγά-σιγά στο δωμάτιο της Μαρίας.

Ευτυχώς, απο το σπίτι περνούσε ο Λεόντιος και είδε ότι κάποιος ήταν μέσα, έτρεξε να φωνάξει την Οφέλια και την Στεφάνια. Έτρεχαν και οι τρεις με όλη τους την δύναμη για να προλάβουν το κακό. Ήταν πολύ αργά! Ο γιατρός πήρε την Μαρία και έφυγε, την πήρε εκεί όπου έμενε ή αλλιώς στο κρησφύγετο του όπως εκείνος το αποκαλούσε.

Όταν το έμαθε ο Αλέξανδρος, θύμωσε πάρα πολύ, όμως άφησε τον θυμό στην άκρη για να μπορεί να βρει την κόρη του. Όλοι ανήσυχοι, πήραν τηλέφωνο την αστυνομία, ευτυχώς γνώριζαν τον Αλέξανδρο και θα έκαναν τα αδύνατα δυνατά για να βρουν την Μαρία. Αντλούσαν πληροφορίες απο παντού, όμως δεν τους βοηθούσαν σε τίποτα, πάντα έβγαιναν σε αδιέξοδο.

Μετά απο λίγες μέρες, στην Αθήνα και συγκεκριμένα στην ίδια γειτονιά όπου έμενε η οικογένεια του Αλέξανδρου, εμφανίστηκε η Λυδία, η οποία θα τους βοηθήσει παρα πολύ.

Έβλεπε ότι στην γειτονιά κάτι δεν πήγαινε σωστά, αστυνομικά οχήματα να περιπολούν, ανθρώπους ανήσυχους και έτσι αποφάσισε να ρωτήσει ένα περαστικό:

- Συγγνώμη, τι συμβαίνει και επικρατεί χάος στην γειτονιά;
- Τι να συμβαίνει κυρία μου; Το χειρότερο πράγμα για μία οικογένεια. Στην γειτονιά μας, μένει ένας τρελός γιατρός και απήγαγε το παιδί του καλύτερου ανθρώπου.
- Και πως τον λένε τον γιατρό;
- Το όνομα του είναι Νικηφόρος, σπούδασε στην Αμερική. Λένε, ότι ερωτεύτηκε μία πολύ όμορφη κοπέλα και τρελάθηκε.

Η Λυδία σοκαρίστηκε πολύ, ήξερε τον Νικηφόρος και ήθελε να τον βρει, να του μιλήσει και έτσι αποφάσισε να επισκεφτεί το σπίτι του Αλέξανδρου.

Την ίδια μέρα, πήγε στο σπίτι του όπου τους βρήκε όλους αναστατωμένους και αγχωμένους περιμένοντας να χτυπήσει το τηλέφωνο και να τους πουν ότι βρέθηκε η Μαρία.

- Γεια σας, λέγομαι Λυδία!
- Γεια σας, είμαι η Στεφανία, τι συμβαίνει;
- Έμαθα για το περιστατικό που επικρατεί στην οικογένεια σας και θα ήθελα να σας βοηθήσω. Μπορώ να σας φανώ χρήσιμη!
- Πώς θα μας βοηθήσετε;
- Ξέρετε, τον Νικηφόρο τον γνωρίζω απο χρόνια. Ήταν ο μεγάλος μου έρωτας και ήμουν κι εγώ γι' αυτόν. Το ξέρω ότι είστε σοκαρισμένη... Μία μέρα, είχαμε πάει θάλασσα και εκεί με παρέσυρε το κύμα και χάθηκα και απο τότε πιστεύει ότι είμαι νεκρή και θέλω να τον βρω, πιστεύω ότι, όταν με δει θα συνέλθει και θα γίνει καλά.

Η Στεφανία, για να βρει την κόρη της, στηρίχθηκε πάνω της. Η Λυδία ήξερε ότι στον Νικηφόρο, απο πάντα άρεσε να μένει κοντά στο νερό, με αυτή την πληροφορία ενημέρωσαν την αστυνομία και άρχισαν να ψάχνουν για να βρουν την Μαρία.

Έφτασαν πολύ κοντά. Η αστυνομία, βρήκε μία εγκαταλελειμμένη καλύβα κοντά σε ένα ποταμό και ενημέρωσαν τον Αλέξανδρο και την Λυδία. Έτρεξαν όλοι εκεί, η Στεφανία ήταν σίγουρη ότι έφτασε κοντά στο κοριτσάκι της.

Όταν μπήκαν μέσα, τους βρήκαν εκεί. Η Μαρία δεμένη σε μία ξύλινη καρέκλα και ο Νικηφόρος να περιστρέφεται γύρω της. Ο Αλέξανδρος, όταν είδε τον Νικηφόρο και την κόρη του δεμένη αγρίεψε το τέρας μέσα του, το ίδιο τέρας που αγρίεψε τότε στο νοσοκομείο, όταν τον είδε να χαϊδεύει την Στεφανία.

- Σας περίμενα!
- Νικηφόρε, άσε την κόρη μου, εμένα θες και με έχεις.
- Στεφανία τι κάνεις;

- Αλέξανδρε, αγάπη μου, ξέρω τι κάνω, καλύτερα να βλάψει εμένα, παρά οποιονδήποτε απο εσάς και ειδικά την κόρη μου.

Η Μαρία, τρομαγμένη και κλαμμένη του έλεγε:

- Σε παρακαλώ, άσε με ελεύθερη.
- Εσύ φταις για όλα. Αν δεν είχες γεννηθεί θα ήταν μαζί μου η Στεφανία και ίσως να ήσουν η κόρη μου.

Τρελαμένος ο γιατρός, την χαϊδευε, προσπαθούσε να κάνει τον Αλέξανδρο να του επιτεθεί. Ο Αλέξανδρος, οργισμένος του φώναζε:

- Άσε την ήσυχη, μην την αγγίζεις.
- Αλέξανδρε, ηρέμησε. Όταν είμαι εγώ εδώ μην φοβάσαι τίποτα! Έχε μου λίγη εμπιστοσύνη.

Εκείνη την στιγμή, στα μάτια του Νικηφόρου εμφανίστηκε η Λυδία. Όταν ο γιατρός την αντίκρισε, άρχισε να κλαίει, σοκαρισμένος της έλεγε:

- Λυδία, αγάπη μου, εσύ είσαι; Δεν μπορώ να το πιστέψω, αγάπη μου εσύ είσαι!

Ο Νικηφόρος έκανε σαν τρελλός, έτρεξε και την αγκάλιασε πολύ σφιχτά. Όταν κοίταξε τα μάτια της, θυμήθηκε πόσο ευτυχισμένος ήταν στο παρελθόν και συνήλθε... Κοίταζε γύρω του και δεν πίστευε ότι έκανε τέτοιο έγκλημα. Φόβισε ένα παιδί, απείλησε ασθενή του και το κυριότερο έβλαψε ανθρώπους που δεν τον πλήγωσαν ποτέ.

Όταν έφτασε η αστυνομία, πλησίαζαν κοντά του, να τον πάρουν μακριά απο όλους και εκείνη την στιγμή ο Αλέξανδρος γύρισε και κοίταξε όλους, την μητέρα του, τον πατέρα του, την κόρη του, την Λυδία και την Στεφανία και έβλεπε ότι τα μάτια όλων έλεγαν το ίδιο πράγμα. Τότε, έδωσε την εντολή στην αστυνομία: «Αφήστε τον!»

Οι αστυνόμοι ξαφνιάστηκαν, δεν είχαν άλλη επιλογή, τον άφησαν κάτω και έφυγαν.

- Αλέξανδρε, τι κάνεις;

- Το σωστο Νικηφόρε! Κι εγώ αγάπησα, πάλεψα μαζί με τον έρωτα της ζωής μου τον χειρότερο εχθρό και έκανα ένα υπέροχο κοριτσάκι, την οποία αγαπάω και με αγαπάει πολύ και ξέρω το αίσθημα της απώλειας ενός προσώπου που αγαπάς... Όλοι οι άνθρωποι αξίζουν δεύτερη ευκαιρία, ότι και αν έκαναν.

Ο Νικηφόρος, ήταν πολύ συγκινημένος και ευγνώμων στον Αλέξανδρο που του έδωσε ακόμη μία ευκαιρία στην ζωή και στον έρωτα.

Οι μέρες περνούσαν, όλοι ήταν ευτυχισμένοι, όμως η Μαρία δεν έκανε πίσω στην οργή. Μία μέρα, ο Ουίλιαμ, ήθελε να μιλήσει για το θέμα με την Στεφανία και κάλεσε την Μαρία στο σπίτι του.

- Μαρία, θέλω να σου μιλήσω για την Στεφανία. Γιατί κοριτσάκι μου το κάνεις αυτό στην μαμά σου και ειδικά στον εαυτό σου;
- Παππού δεν θέλω να μιλήσουμε γι' αυτό το θέμα...
- Όχι Μαρία, θα με ακούσεις. Μόνο εγώ δεν σου έχω μιλήσει και το δικαιούμαι. Όταν ήταν μικρή η μαμά σου, πέρασε πολύ δύσκολα παιδικά χρόνια. Όταν πέθανε ο πατέρας της, ήταν σε ηλικία 9 ετών, μόλις είχε γνωρίσει τον πατέρα σου. Ήταν τα πρώτα της γενέθλια κοντά μας, ευχήθηκε να έχει μία ευτυχισμένη οικογένεια με ένα πανέμορφο κοριτσάκι. Όταν έμαθε ότι ήταν έγκυος, ήταν πολύ χαρούμενη, πέταγε στα σύννεφα, όμως ήταν σίγουρη ότι θα πεθάνει, της έδινες κουράγιο, εκείνες οι στιγμές ήταν δύσκολες για όλους.
- Παππού συγγνώμη που σε διακόπτω, όμως την ιστορία, την ξέρω και δεν καταλαβαίνω γιατί μου τα λες όλα αυτά.
- Για να σου δείξω, ότι η μαμά σου σε αγαπάει και πονάει η ψυχή της όταν δεν της δίνεις την ευκαιρία να σου μιλήσει.
- Παππού, κι εμένα με πονάει που δεν μπορώ να την πω μαμά και δεν μπορώ να την αγκαλιάσω, όμως πιο πολύ με πονάει, ότι έφυγε και με άφησε.
- Δεν σε άφησε ψυχούλα μου, όλα αυτά τα έκανε για να προστατεύσει εσένα και τον πατέρα σου, την κυνηγούσε ο γιατρός, διέπραξε απόπειρα δολοφονίας, ήθελε να την σκοτώσει... Αυτό που δεν ξέρεις είναι ότι τις

νύχτες ξύπναγε επειδή πόναγε και έλεγε: «Για το κοριτσάκι μου θα παλέψω και θα τ' αντέξω όλα».

Η Μαρία, όταν άκουσε τα λόγια του, της σφίχτηκε η καρδούλα της, ήξερε ότι ο Ουίλιαμ της λέει αλήθειες, το έβλεπε μέσα στα μάτια του, μάλιστα, όταν κοίταγε την Στεφανία, έβλεπε την αγάπη της για εκείνη. Την είχε συγχωρέσει, όμως χρειαζόταν ακόμη λίγο χρόνο.

Για πολλές μέρες η Μαρία, δεν κοιμόταν τις νύχτες, σκεφτόταν όλα αυτά που συνέβησαν. Όμως, μία μέρα, έκανε ένα βήμα προς τον πατέρα της:

- Πατέρα, θέλω να μου υποσχεθείς, ότι θα ξεκαθαρίσεις τα συναισθήματα σου προς την Στεφανία και θα είστε για πάντα μαζί, θέλω να μου δίνετε μία ελπίδα ότι κι εγώ θα ζήσω ένα μεγάλο έρωτα που θα με κοιτάζει όπως κοιτάζεις εσύ την Στεφανία.

Ο Αλέξανδρος, έμεινε άφωνος. Η Μαρία φεύγοντας του χαμογέλασε δείχνοντας του ότι, αυτά που του είπε τα εννοεί. Ενθουσιασμένος ο Αλέξανδρος και η καρδιά του να φτερουγίζει, πήρε την Στεφανία τηλέφωνο και της είπε πως θέλει να την δει. Τον περίμενε στην καφετέρια του ξενοδοχείου της, ο Αλέξανδρος, χωρίς να χάνει λεπτό την πλησίασε με ένα γρήγορο βήμα, την άρπαξε, την σήκωσε απο την καρέκλα, την φίλησε και της είπε:

- Εδώ θα μείνεις, μαζί με τον παιδικό σου έρωτα και το κοριτσάκι μας.
- Εδώ θα μείνω, μαζί με τον παιδικό μου έρωτα, δεν θα φύγω! Για πάντα μαζί!

Έφτασε η μέρα των γενεθλίων της Μαρίας, έκλεινε τα 20 της χρόνια, όλοι ήταν εκεί, ακόμη και η Στεφανία, αφού πλέον έγιναν ξανα οικογένεια.

Όλοι της έκανα απο ένα δώρο. Η Οφέλια και ο Ουίλιαμ της χάρισαν ένα χρυσό μενταγιόν για να τους θυμάται, ο Αλέξανδρος της αγόρασε εισιτήρια για την Αμερική, ο Λεόντιος της έκανε δαχτυλίδι αραβώνων και ήρθε η σειρά της Στεφανίας. Η Στεφανία της χάρισε μία φωτογραφία, ήταν η Στεφανία, ο Αλέξανδρος και η Μαρία, όταν ήταν μωράκι:

- Ξέρω, δεν είναι κάτι το σπουδαίο, όμως για μένα σημαίνει πολλά αυτή η φωτογραφία.

Η Μαρία δακρυσμένη, σηκώθηκε, πήρε αγκαλιά την Στεφανία και της είπε:

- Είναι το πιο ωραίο δώρο, σε ευχαριστώ για όλα, σε αγαπάω πολύ μαμά!

Μετά απο καιρό, στο ταχυδρομικό κουτί στο σπίτι του Αλέξανδρου, έφτασε ένα γράμμα, ήταν απο τον Νικηφόρο και την Λυδία. Ο Αλέξανδρος, το άνοιξε γρήγορα γιατί ήταν περίεργος να μάθει τα νέα τους: « Φίλε Αλέξανδρε, Στεφανία και μικρή Μαρία, εγώ μαζί με την γυναίκα μου, την Λυδία, ταξιδεύουμε πολύ, γυρίζουμε τον κόσμο. Μακάρι να ταξιδεύατε μαζί μας, να βλέπατε τι ωραία τοπία υπάρχουν, τι ωραίος κόσμος κρύβεται απο το ανθρώπινο είδος. Σας στέλνουμε τα φιλιά μας και μία φωτογραφία μας για να γευτείτε και εσείς απο την ζωή που περνάμε... Το νέο, είναι ότι η Λυδία είναι έγκυος και θα θέλαμε, η Μαρία να το βαφτίσει για να πάρει την δύναμη, την αγάπη και την τόλμη της. Θα τα πούμε πολύ σύντομα.»

Έτσι κι έγινε! Μετά απο μέρες στο σπίτι του Αλέξανδρου, έφτασε ο Νικηφόρος και η Λυδία. Όταν τους αντίκρισε χάρηκε πολύ, τους αγκάλιασε και τους φιλοξένησε:

- Πόσο καιρό θα μείνετε αυτή τη φορά;
- Αλέξανδρε έχουμε να σου πούμε ένα νέο. Αποφασίσαμε να μείνουμε μόνιμα στην Αθήνα, μαζί σας. Το παιδί μας, πρέπει να μεγαλώσει κοντά σε ανθρώπους που δίνουν αγάπη.

Ο Αλέξανδρος χάρηκε πολύ με τα νέα, ήταν πολύ καλός άνθρωπος. Αγκάλιαζε τον συνάνθρωπο του και τον στήριζε, ακόμη κι αν ήταν άγνωστος. Όλοι στην γειτονιά τον θαύμαζαν για το ήθος και τις αρχές του.

Μετά απο λίγο, το έμαθε όλη η οικογένεια. Η Μαρία, έβαλε τα κλάματα, αφού θα ήταν δίπλα στην βαφτιστική της και θα της μάθει να συγχωρεί και να μην κρίνει κανένα!

Η Στεφανία, ήταν πολύ καλός άνθρωπος, δυνατή και γεμάτη με συναισθήματα θετικά, όμως έκανε πολλά λάθη στην ζωή της, αλλά ήταν ευγνώμων που είχε δίπλα της μία οικογένεια που την αγαπούσε.

Η Οφέλια, ήταν γεμάτη καλοσύνη. Στάθηκε δίπλα στους αγαπημένους της, σαν μάνα, σαν φίλη και σαν γιαγιά. Πάντα στήριζε τον Αλέξανδρο σε όλα και πάντα συγχωρούσε αυτούς που αγαπάει γιατί στην αγάπη λυγίζει και ο χειρότερος εχθρός σου.

Ο παππούς Ουίλιαμ, ήταν ήσυχος άνθρωπος, δεν καυγάδιζε ποτέ. Για πρώτη φορά στη ζωή του, πήρε μέρος σε γεγονός, βοηθώντας την Μαρία να ξεπεράσει τον θυμό της για την μαμά της.

Η Μαρία, ήταν ένα κορίτσι με απίστευτες δυνατότητες, μεγάλα όνειρα και επιτυχίες. Μαζί με τον Λεόντιο έζησαν πολύ ευτυχισμένοι.

Όταν παντρεύτηκαν, η Μαρία και ο Λεόντιος μετακόμισαν στην Ισπανία, όπου βρήκαν δουλειά. Είχαν 5 παιδιά, την Αλεξάνδρα, την Αγγελική, τον Nick, τον Στέφανο και την Αλίσσα. Τον Nick, τον υιοθέτησαν απο την Αφρική και έτσι αυτή η αθώα ψυχή, απόκτησε μία αγκαλιά γεμάτη αγάπη και στήριξη.

Ο Λεόντιος, αφού ήταν καλός στα μαθηματικά, τελείωσε τραπεζικός και έτσι δούλεψε στην τράπεζα. Η Μαρία τελείωσε γιατρός, όπως τον πατέρα της και δούλεψε στο νοσοκομείο. Της άρεσε πολύ το αίσθημα να σώζει ζωές, αγαπούσε πολύ την δουλειά της.

Στην Ισπανία, είχαν βρει ένα μεγάλο, ωραίο και κλασικό σπίτι. Είχε πολλά υπνοδωμάτια για όλα τα μέλη της οικογένειας και για τους επισκέπτες. Τα υπνοδωμάτια, ήταν πολύ μεγάλα και το καθένα είχε δικό του μπάνιο. Τα παιδιά, τα διαμόρφωσαν με την δική τους γεύση, την δική τους ιστορία.

Μία μέρα, η οικογένεια, αποφάσισε να κατέβουν στο κέντρο της Βαρκελώνης να γιορτάσουν τις ταυρομαχίες μαζί με όλον τον κόσμο. Εκεί συνέβη και το μοιραίο, ένας ταύρος είχε ξεφύγει απο τον προορισμό του και άρχισε να τρέχει. Μπροστά του εμφανίστηκε η Αγγελική, η οποία φορούσε κόκκινα ρούχα και για κακή της

τύχη την χτύπησε. Η Μαρία ούρλιαξε απο τον φόβο της, οι ταυρομάχοι τον κράτησαν και ο Λεόντιος την μετέφερε αμέσως στο νοσοκομείο.

Οι γιατροί δεν της έδιναν πολλές ελπίδες ζωής, επειδή είχε χάσει πολύ αίμα. Η Μαρία, στεναχωρισμένη, ούρλιαζε απο το κλάμα και ο Λεόντιος προσπαθούσε να την καθησυχάσει.

- Αγάπη μου, μην ανησυχείς, η κορούλα μας θα ζήσει, οι γιατροί θα την σώσουν. Εγώ είμαι δίπλα σου!
- Λεόντιε, εγώ φταίω, αν δεν σας έλεγα να πάμε, δεν θα συνέβαινε. Το κοριτσάκι μου, εξαιτίας μου θα πεθάνει.
- Όχι φως μου, θα ζήσει. Οι γιατροί θα την βοηθήσουν, δεν θα την αφήσουν να φύγει, μην κλαις σε παρακαλώ.

Οι γιατροί προσπάθησαν πολύ και την έσωσαν, όμως ο ταύρος της έκανε μεγάλη ζημιά στα πόδια και έτσι η Αγγελική έμεινε για πάντα ανάπηρη.

Η μικρή, το βίωσε πολύ δύσκολα. Πολλές νύχτες έμενε ξάγρυπνη σκεφτόμενη τα χειρότερα, η Μαρία δεν μπορούσε να συγχωρέσει τον εαυτό της.

Μία νύχτα, η Μαρία δεν μπορούσε να κλείσει μάτι απο τις κακές σκέψεις και έτσι ξεκίνησε να πάει στον κήπο να καθίσει έξω, στον καθαρό αέρα. Η Αγγελική, απο το μπαλκόνι του δωματίου της, είδε την μητέρα της πολύ στεναχωρημένη και υποψιαζόταν για ποιο λόγο, έτσι κατέβηκε στον κήπο με τον ανελκυστήρα, ο οποίος φτιάχτηκε μετά τον τραυματισμό της.

- Μαμά γιατί δεν κοιμάσαι;
- Δεν έχω ύπνο αγάπη μου, εσύ γιατί δεν κοιμάσαι;
- Ούτε εγώ έχω... Μαμά, αν νιώθεις ακόμη άσχημα για τον τραυματισμό μου, θέλω να ξέρεις ότι δεν φταις εσύ, εγώ στάθηκα στον δρόμο του ταύρου...
- Σώπασε καρδούλα μου, νιώθω ενοχές, τις νύχτες, οι κακές σκέψεις δεν με αφήνουν ήσυχη. Το ξέρω ότι φταίω και θέλω να με συγχωρέσεις.
- Μαμά μην λες τέτοια πράγματα, σε συγχώρεσα... Ξέρεις μαμά; Κι εγώ δεν μπορώ να κοιμάμαι ήσυχη τις νύχτες, σκέφτομαι συνεχώς αν οι γύρω μου

θα με θέλουν έτσι όπως είμαι. Οι άνθρωποι μαμά, είναι ένα είδος που θέλουν κάτι παραπάνω απο αυτό που τους δίνει η ζωή.

- Αγάπη μου, σίγουρα θα σε θέλουν όπως είσαι... Εγώ όταν ήμουν στην εφηβεία, δεν είχα φίλους επειδή δεν είχα μαμά, όμως μία μέρα γνώρισα τον πατέρα σου και γίναμε οι καλύτεροι φίλοι. Μπορεί να μην έχεις φίλους, όμως θα έρθει μία μέρα που θα πεις « αυτός είναι ο πραγματικός μου φίλος», δεν έχει σημασία αν είναι αγόρι ή κορίτσι, όμως θα έρθει!

Η Αγγελική την πήρε αγκαλιά και της είπε:

- Μαμά, σε ευχαριστώ που μας δίνεις την αγάπη σου, ευχαριστώ που μας έμαθες να ελπίζουμε και να σκορπάμε την αγάπη μας και στους γύρω μας. Σ'αγαπάω!

Η Μαρία, την φίλησε τρυφερά και την πήρε στο δωμάτιο της, την κοίμησε με την ιστορία των παιδικών της χρόνων, την καληνύχτισε και ήσυχη πλέον, μετά απο πολύ καιρό, πήγε και κοιμήθηκε δίπλα στον παιδικό της έρωτα.

Η Αγγελική, πέρασε πολύ δύσκολα εφηβικά χρόνια, όμως είχε τα αδέλφια της και τα περνούσαν όλα μαζί. Όμως δεν μπορούσε να ξεπεράσει τον τραυματισμό της και έτσι είχε ανασφάλειες με το 'Εγώ' της. Συνεχώς ξεσπούσε στην Μαρία, όμως ήξερε, ότι το κοριτσάκι της δεν τα εννοούσε αυτά που έλεγε. Ο Λεόντιος, πολλές φορές πήγαινε και μιλούσε με την Αγγελική:

- Κορίτσι μου, πως αισθάνεσαι;
- Μπαμπά όχι και πολύ καλά, καθημερινά διαβάζω στα άστρα την ιστορία της ζωής μου. Δεν αντέχω άλλο μπαμπά, δεν μου αρέσει τίποτα πάνω μου, ακόμη και τον εαυτό μου μίσησα.
- Κοριτσάκι μου, μην τα βάζεις με τον εαυτό σου και ειδικά μην ξεσπάς σε ανθρώπους που δεν φταίνε σε τίποτα. Ήσουν κορίτσι που έκανε όνειρα, που μας έκανες μαθήματα ζωής, που μας μάθαινες πως να αντιμετωπίζουμε το κακό, ήσουν η ψυχολόγος της οικογένειας... Τώρα γιατί άλλαξες;
- Το ξέρω μπαμπά ότι έγινα σκληρός άνθρωπος, όμως δεν έχω φίλους, όλα στην ζωή μου άλλαξαν. Δεν είμαι κανονική σαν τα άλλα παιδιά, τα πόδια

μου δεν μπορούν να τρέξουν, να χωρέψουν, να διασκεδάσουν. Θέλω κι εγώ να βγω χωρίς να ανησυχώ να μην με χτυπήσει κανείς... Δεν μπορώ!

- Αγάπη μου είσαι μοναδικιά. Η ζωή σου δεν αλλάζει, εσύ το πιστεύεις και πάλι μπορείς να διασκεδάσεις. Μην σε σταματά το καροτσάκι... Άκου κοριτσάκι μου και η μαμά πέρασε τα πιο δύσκολα χρόνια της ζωής της γιατί δεν είχε μαμά, όλοι την κοροΐδευαν στο σχολείο και ξεσπούσε στον παππού σου, όμως ήξερε ότι μία μέρα θα βρεθεί κάποιο πρόσωπο ξεχωριστό στο δρόμο της και εμφανίστηκε εγώ. Έχεις τα αδέρφια σου να σε στηρίζουν, έχεις εμάς, είμαστε 'team big family'.

Η Αγγελική χαμογέλασε και τότε μπήκε μέσα η μεγάλη οικογένεια και όλοι πήγαν και της έδωσαν μεγάλη αγκαλιά, τότε ο Nick, της είπε:

- Αγγελική, κι εγώ είμαι υιοθετημένος και δεν έχω φίλους, όμως εσείς είστε η οικογένεια μου και ξέρω ότι θα με στηρίξετε στις επιλογές μου. Μην στεναχωριέσαι, εμείς σε αγαπάμε όπως είσαι!

Έρθε η μέρα της Αγγελικής, όπου γνώρισε ένα πολύ συμπαθητικό κορίτσι. Ένωσε, ότι αυτή είναι το σημαντικό πρόσωπο, ένωσε ότι ποτέ δεν θα την προδώσει.

Η Τζέσικα, είχε μετακομίσει στην Ισπανία απο την μεγάλη και όμορφη Αμερική. Στην οικογένεια της, παρουσιάζονταν πολλά οικονομικά προβλήματα και έτσι αποφάσισαν να ζήσουν στην Ισπανία, όπου θα άνοιγαν μία εταιρία, κατασκευής ρούχων και ενδυμάτων και θα έκαναν μία νέα αρχή. Για καλή της τύχη, ήταν στην τάξη της Αγγελικής, μόλις μπήκε την πόρτα, η Αγγελική ξεχώρισε για εκείνη και πήγε να καθίσει δίπλα της, έτσι γνωρίστηκαν και άρχισαν να κάνουν παρέα.

Την ίδια μέρα πανευτυχής η Αγγελική, πήγε σπίτι και στο δείπνο είπε τα νέα στην οικογένεια της. Η Μαρία με μεγάλη της χαρά, είπε στην κορούλα της να καλέσει την Τζέσικα στο σπίτι τους.

Το άλλο πρωί, έφτασε σπίτι της, η Τζέσικα, για να φάνε όλοι μαζί πρωινό. Έβλεπε, ότι η οικογένεια της Αγγελικής, είναι ξεχωριστή, όλοι βοηθάνε ο ένας τον άλλον και μοιράζονται τα πάντα. Έτσι, η Τζέσικα, αποφάσισε να ανοίξει την καρδιά της και να τους διηγηθεί για την οικογένεια της, για την ζωή της. Επίσης,

τους είπε για το οικονομικό πρόβλημα που βίωναν στην Αμερική και τώρα είναι καλύτερα τα πράγματα, αφού η αλυσίδα καταστημάτων με ρούχα, πήγαινε καλά!

Η Μαρία, έβλεπε στα μάτια της Τζέσικας, ότι είναι κορίτσι με μεγάλα όνειρα, όπου θα τα πετύχει και θα είναι πάντα στο πλευρό της Αγγελικής.

Ο Στέφανος, ήταν πολύ ερωτευμένος με την Τζέσικα. Για πρώτη φορά, ένιωθε τόσο δυνατά συναισθήματα. Η καρδιά του φτερούγιζε, ένιωθε τις πεταλούδες και το στομάχι του να σφίγγεται, κάθε φορά που την έβλεπε. Συνεχώς πήγαινε στο δωμάτιο της αδελφής του, ρωτώντας την για διάφορους τρόπους διασκέδασεις. Η Αγγελική, τον κατάλαβε απο την πρώτη φορά που την ρώτησε για την Τζέσικα.

- Στέφανε, έχει μέρες που σκέφτομαι να σε ρωτήσω και πήρα το θάρρος για να μιλήσουμε. Ξέρω ότι έχεις ερωτικά συναισθήματα για την Τζέσικα... Αυτό που θέλω να πω, είναι ότι, χαίρομαι που είσαι ερωτευμένος μαζί της και θα σε βοηθήσω να την κερδίσεις.
- Αδελφούλα, ήθελα πολύ καιρό να ανοίξω την καρδιά μου σε κάποιον και συγκεκριμένα σε σένα, όμως δεν είχα το θάρρος... Σ'ευχαριστώ που θα με βοηθήσεις, που χαίρεσαι με την ευτυχία μου.

Για κακή του τύχη όμως, εμφανίστηκε στην ζωή της, ακόμη ένα αγόρι που ενδιαφερόταν για εκείνη, ο Χουάν. Ήταν πλούσιος, με μεγάλο σπίτι και ο Στέφανος πίστευε, ότι την μάχη την έχει χαμένη, όμως η Αγγελική θα τον βοηθούσε με κάθε τρόπο.

Καθημερινά, καλούσε στο σπίτι της, την Τζέσικα, για να μάθει τι νιώθει για τον Στέφανο. Όμως δεν είχε παρατηρήσει, ότι κάτι ένιωθε για εκείνη και έτσι δεν έδινε σημασία.

Προσπαθούσαν πολύ οι δύο τους, η Αγγελική μάλιστα, τον έσπρωχνε να πάει να της πει, πως νιώθει, όμως αυτός ήταν πολύ ντροπαλός και έτσι στη 'μάχη' για τον έρωτα του για την Τζέσικα, έμενε πίσω.

- Στέφανε, πιστεύω να πας, να πεις της Τζέσικας πώς νιώθεις, θα το εκτιμήσει, είμαι σίγουρη. Δεν της έχεις δείξει τίποτα, πώς να καταλάβει τι νιώθεις για εκείνη;
- Δεν μπορώ αδελφουλα, ο Χουάν έχει όλη την δύναμη στα χέρια του, δεν μπορώ να ανταγωνιστώ μαζί του.
- Είμαι σίγουρη, ότι δεν θέλει παλάτια και λεφτά, δεν είναι έτσι χαρακτήρας. Το μόνο που θέλει, είναι ένα αγόρι που θα την αγαπάει πραγματικά και θα την στηρίζει, όπως ο μπαμπάς την μαμά.
- Το ξέρω αδελφούλα μου, όμως...
- Ξέρω ότι είσαι ντροπαλός, όμως δεν μπορείς να πληγώνεσαι κάθε φορά που βλέπεις τον Χουάν να της μιλάει. Άκου Στέφανε, είσαι αδελφός μου και θέλω να σε βοηθήσω, δεν μπορείς να αφήσεις την αγάπη σου να χαθεί, η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία και είμαι σίγουρη ότι η Τζέσικα, θα ήθελε στο πλευρό της, ένα αγόρι σαν εσένα, παρά τον Χουάν.
- Γιατί σαν εμένα, τι έχω εγώ που δεν έχει ο Χουάν;
- Την πιο μεγάλη και καλή καρδιά που θα μπορούσε να έχει κανείς. Είσαι ο καλύτερος άνθρωπος που ξέρω!

Με τα λόγια της Αγγελικής και την υποστήριξη της, πλέον ήταν πολύ σίγουρος για τον εαυτό του και έτσι αποφάσισε να μιλήσει στην Τζέσικα για τα συναισθήματά του. Την επόμενη μέρα, την νύχτα, την κάλεσε για πικ-νικ, κάτω από τ'άστρα για να της ανοίξει την καρδιά του.

Με την βοήθεια της Αγγελικής, της διοργάνωσαν μία πολύ ρομαντική βραδυά, με κεριά και τριαντάφυλλα. Όταν έφτασε σπίτι του, όταν την αντίκρισε, η καρδιά του χτυπούσε ακόμη πιο δυνατά

- Τζέσικα, σε κάλεσα απόψε σπίτι μου, γιατί θέλω να σου ανοίξω την καρδιά μου και να σου πω τι αισθάνομαι. Το ξέρω ότι θα προτιμήσεις τον Χουάν παρά εμένα, όμως θέλω να ξέρεις, ότι για πρώτη φορά στην ζωή μου, είμαι ερωτευμένος και χαίρομαι ότι είσαι εσύ αυτή που μου πήρε τον ύπνο μου, που τριγυρίζεις στο μυαλό μου.

Η Τζέσικα, μόλις το άκουσε, έφυγε τρέχοντας, όπως την σταχτοπούτα, ο Στέφανος, δεν το περίμενε και έτσι πήγε στο δωμάτιο του πολύ στεναχωρημένος

και θυμωμένος. Η Αγγελική, λυπήθηκε πολύ, όμως δεν γνώριζε γιατί αντέδρασε έτσι η καλύτερη της φίλη και ήταν αποφασισμένη το άλλο πρωί να πάει να την βρει.

Όταν ξημέρωσε και ξύπνησε η Αγγελική, πήγε στο δωμάτιο του Στέφανου, για να δει πως είναι. Τον βρήκε σε πολύ άσχημη κατάσταση.

- Στέφανε, πώς είσαι;

Ο Στέφανος, όμως δεν της μιλούσε. Η καρδιά του, ήταν σπασμένη σε πολλά κομματάκια και θα ήταν πολύ δύσκολο να τα ενώσει και πάλι. Ένιωθε, ότι η ζωή του τελείωνε, ένιωθε χαμένος.

- Αδελφούλη μου, το ξέρω ότι είσαι πληγωμένος, δεν ξέρω όμως γιατί η Τζέσικα αντέδρασε έτσι... Το ξέρω ότι εγώ φταίω και συγγνώμη, δεν ήθελα να σε κάνω να ονειρευτείς και να κάνεις σχέδια για σένα και την Τζέσικα.

Η Αγγελική έφυγε πολύ στεναχωρημένη και πήγε στο σπίτι της φίλης της για να μάθει γιατί αντέδρασε με αυτό τον τρόπο.

- Τζέσικα ήρθα να μιλήσουμε. Θέλω να μάθω, γιατί έφυγες χθες, όταν ο αδελφός μου, σου είπε πως νιώθει;
- Άκου Αγγελική, χαίρομαι που ο αδελφός σου αισθάνεται κάτι για μένα, όμως δεν μπορώ να είμαι μαζί του.
- Γιατί Τζέσικα; Πες μου, θέλω να σε βοηθήσω. Βλέπω ότι κάτι σε βασανίζει. Η μαμά μου, μας έμαθε να κοιτάμε τον άλλο στα μάτια γιατί τα μάτια ποτέ δεν κρύβουν την αλήθεια.
- Όπως ξέρεις, οι γονείς μου άνοιξαν μία εταιρία κατασκευής ρούχων και ενδυμάτων, σε αυτή την εταιρία, το μεγαλύτερο μέρος το έχουν οι γονείς του Χουάν και όταν τελειώσω το σχολείο θα τον παντρευτώ. Με αυτό τον τρόπο θα βοηθήσω την οικογένεια μου να μην χάσει τα χρήματά της.
- Τζέσικα, οι γονείς σου, τι λένε γι' αυτό;
- Δεν έχουν άλλη επιλογή. Θέλουν να με δουν ευτυχισμένη, όμως κι εγώ τους θέλω ευτυχισμένους, έτσι αποφάσισα να τον παντρευτώ.
- Όμως εσύ Τζέσικα, τον αγαπάς;

- Όχι Αγγελική, εγώ αγαπάω τον Στέφανο και γι' αυτό χθες έφυγα, για να μην πληγώσω ούτε αυτόν, όμως ούτε εμένα.
- Μην φοβάσαι, έδωσα μία υπόσχεση και θα την τηρίσω. Υποσχέθηκα στον αδελφό μου να τον βοηθήσω να σε κερδίσει!

Η Αγγελική σοκαρισμένη έφυγε απο το σπίτι της και πήγε να βρει την μαμά της για να την βοηθήσει. Η Μαρία ήταν σοκαρισμένη, δεν περίμενε ότι θα ήταν τόσο άσχημα τα πράγματα.

- Αγάπη μου δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι. Η Τζέσικα για να σώσει την οικογένεια της, πρέπει να θυσιάστεί. Στην ζωή αγάπη μου, πρέπει να θυσιάζεις για κάποια πράγματα, ακόμη και για την αγάπη. Κάποιες φορές, τα πράγματα δεν έρχονται όπως τα θέλουμε, όμως παλεύουμε για να τα αποκτήσουμε.
- Μαμά χρειάζονται την βοήθεια μας. Υποσχέθηκα στον Στέφανο να τον βοηθήσω, δεν μπορώ να τους αφήσω να υποφέρουν. Ξέρεις πόσο πολύ πονάει ο έρωτας, αφού ο παππούς στην αρχή δεν ήθελε τον μπαμπά.
- Έχεις δίκαιο κορίτσι μου. Κάτι θα σκεφτούμε να κάνουμε, είμαστε 7 μυαλά, όλο και κάτι θα σκεφτούμε.

Η Τζέσικα, ήταν πολύ λυπημένη. Μόνο στη σκέψη ότι θα παντρευτεί κάποιον άλλο, πονούσε η καρδιά της και η μητέρα της έβλεπε ότι ήταν βασανισμένη, όμως δεν μπορούσε κάτι να κάνει.

Η Αλίσσα, ήταν το έξυπνο μυαλό της οικογένειας, στο να καταστρώσει σχέδιο ήταν πρώτη, όμως δυσκολευόταν να σκεφτεί σχέδιο σε έτσι περίπτωση. Η Τζέσικα απο την στεναχώρια της, αρρώστησε πολύ βαριά και η μαμά της ανησύχησε. Τότε πήγε στον άντρα της πολύ ανήσυχη.

- Αγάπη μου, το κοριτσάκι μας, δεν είναι καλά, αρρώστησε πολύ. Ο γιατρός που ήρθε και την είδε, μας είπε, ότι είναι απο την στεναχώρια. Ξέρω ότι είναι λάθος να θυσιάσουμε το κοριτσάκι μας για να σωθεί η οικογένεια μας, δεν θέλω να την βλέπω στεναχωρημένη.

- Ιουλία, δεν έχουμε άλλη επιλογή. Οι παιδικοί έρωτες περνάνε εύκολα, μάλιστα θα επισπεύσουμε και τον γάμο, όσο το συντομότερο, τόσο το καλύτερο.

Η Ιουλία έφυγε πολύ στεναχωρημένη και πήγε στην κόρη της να δει πώς είναι:

- Πώς είσαι κοριτσάκι μου;
- Πώς να είμαι μαμά; Οι γονείς μου θέλουν να είμαι δυστυχισμένη, δεν μπορώ να είμαι με τον άνθρωπο που αγαπάω και με πονάει αυτό και μένα και τον ίδιο.
- Μην στεναχωριέσαι Τζέσικα μου, ο Στέφανος θα σε καταλάβει.
- Πώς ξέρεις ότι είναι ο Στέφανος;
- Ήρθε πριν λίγες μέρες και βρήκε εμένα και τον πατέρα σου και μας είπε τι αισθάνεται για σένα... Κοριτσάκι μου, ξέρεις πόσο σκληρός είναι ο πατέρας σου, εμάς σκέφτεται.
- Όχι μαμά, τον εαυτό του σκέφτεται και τα λεφτά. Πιστεύει ότι, τα λεφτά φέρνουν την ευτυχία, όμως δεν είναι έτσι, η αγάπη την φέρνει!
- Κοριτσάκι μου, αν μπορούσα να σε βοηθήσω θα το έκανα, σ'αγαπάω και θέλω να σε βλέπω ευτυχισμένη, όμως δεν μπορώ να πάω κόντρα στο πατέρα σου.

Και ο Στέφανος στην ίδια κατάσταση βρισκόταν με την Τζέσικα, δεν ήταν καλά. Αυτό το γεγονός, τον τάρaxε πολύ και επηρέασε την ψυχολογία του, με αποτέλεσμα να πάθει κατάθλιψη και κανείς δεν μπορούσε να τον συναφέρει.

Ήταν μέρες τώρα, που η Ιουλία, δεν μπορούσε να βλέπει την κόρη της σε αυτή την κατάσταση και έτσι αποφάσισε να μιλήσει με την Μαρία και να της ζητήσει την βοήθεια της.

- Μαρία, η Ιουλία είμαι, η μητέρα της Τζέσικας. Θέλω πολύ να τους βοηθήσω να είναι μαζί. Το κοριτσάκι μου, αρρώστησε απο την λύπη, που δεν μπορεί να είναι με αυτόν που αγαπάει. Το ξέρω ότι θα ζήσουμε φτωχικά, όμως θέλω την ευτυχία της κόρης μου.
- Ιουλία, χαίρομαι πολύ που σκέφτεσαι σαν γονιός, επίσης χαίρομαι που ήρθες να μου μιλήσεις και θα βρούμε μία λύση, όλοι μαζί... Όταν

πιστέψεις στον εαυτό σου και στον Θεό, είμαι σίγουρη, ότι θα βρείτε μία λύση για τα οικονομικά σας, μάλιστα θα σας βοηθήσουμε κι εμείς.

Η Μαρία κάλεσε οικογενειακό συμβούλιο για να μπορούν να βρουν μία λύση, όμως δεν ήξεραν ότι η λύση θα τους βρει στο δρόμο. Όλοι συγκεντρώθηκαν στον κήπο του σπιτιού τους, όμως ένα μέλος της οικογένειας έλειπε, ο Στέφανος.

- Παιδιά πού είναι ο Στέφανος; Πρέπει να είμαστε όλοι μαζί. Αλεξάνδρα, πήγαινε να φωνάξεις τον αδελφό σου.

Όταν κατέβηκε ο Στέφανος και είδε την Ιουλία ανησύχησε πολύ, τρελάθηκε, πίστευε ότι κάτι έπαθε η Τζέσικα.

- Οικογένεια, Ιουλία, μαζευτήκαμε όλοι εδώ, για να βοηθήσουμε την αγάπη, να νικήσει. Η Ιουλία, είναι η μητέρα της Τζέσικας και ήρθε γιατί θέλει την βοήθεια μας. Όπως ξέρετε, ο Στέφανος για πρώτη φορά, έμαθε τι θα πει αγάπη και πόνος μαζί, το ίδιο και η Τζέσικα. Αλίσα, κάποιες ιδέες;
- Μαμά σκέφτηκα, αν ψάχναμε στοιχεία που να υποδεικνύουν, ότι έχει μαύρο παρελθόν ο πατέρας του Χουάν ή ο ίδιος;
- Μπράβο Αλίσα, όμως είναι λίγο δύσκολο. Ιουλία ξέρεις κάτι; Μπορείς να μάθεις;
- Ξέρω ότι ο πατέρας του, για ένα χρονικό διάστημα έλειπε απο την Αμερική, μας είπαν ότι πήγε για δουλειές, όμως εγώ δεν τους πίστεψα. Μάλιστα, μία νύχτα απο το παράθυρο του υπνοδωματίου μου, είδα κάποιους να παρακολουθούν το σπίτι τους.
- Αλεξάνδρα, θα πας με τον Nick, στο σπίτι του Χουάν και θέλω να μάθετε όσα πιο πολλά στοιχεία μπορείτε. Να προσέχετε!
- Εντάξει μαμά, πάμε τώρα και θα τα πούμε σε λίγο.

Μετά απο λίγο, έφτασαν σπίτι με ένα φάκελο, όλοι τους περίμεναν εκεί. Όταν η Ιουλία άνοιξε τον φάκελο και είδε τι είχε μέσα, σοκαρίστηκε.

- Ιουλία τι γράφει;
- Μαρία, έχει φωτογραφίες μας και έχει ένα χαρτί, το οποίο γράφει ότι χρωστάει στους ανθρώπους της νύχτας και όταν παντρευτεί ο γιος του θα μας απειλήσουν εμάς! Μαρία, φοβάμαι.

- Μην φοβάσαι Ιουλία μου, όλα θα πάνε καλά, μην πεις τίποτα σε κανένα, θα βρούμε εμείς μία λύση και θα σας σώσουμε.

Κόντευε ο γάμος του Χουάν και της Τζέσικας, ο Στέφανος ήταν πολύ λυπημένος, έχασε κάθε ελπίδα. Η Ιουλία, ήταν πολύ ανήσυχη, όλοι πιέζονταν πολύ για να βρουν μία λύση. Η Μαρία μάλιστα, μία εβδομάδα πριν τον γάμο κάλεσε την Ιουλία και την Τζέσικα για μία νύχτα να μείνουν σπίτι τους. Η Ιουλία, δεν είχε άλλη επιλογή, φοβούμενη για την ζωή της κόρης της, πήγε κόντρα στον άντρα της.

Ο Στέφανος, την ίδια νύχτα που ήταν τα δύο κορίτσια στο σπίτι του, δεν μπορούσε να κοιμηθεί σκεπτόμενος για τον γάμο, όμως τα μεσάνυχτα είχε μία έκπληξη. Η Τζέσικα, πήγε να τον δει για τελευταία φορά, πριν τον γάμο της.

- Στέφανε, δεν κοιμάσαι;
- Τζέσικα, τι κάνεις εδώ; Δεν μπορώ να κοιμηθώ. Σκέφτομαι τον γάμο σου, θα παντρευτείς κάποιον άλλον και με πληγώνει αυτό, θα σε αγγίζει, θα σε φιλάει...
- Σώπασε, σε παρακαλώ, δεν θα τον αφήσω να με αγγίξει. Τα μάτια, τα χείλη, τα χέρια και η καρδιά μου ανήκουν σε σένα, είναι δικά σου, θα είμαι δικιά σου για πάντα. Σ'αγαπάω πολύ!

Η Τζέσικα έφυγε τρέχοντας και κλαμμένη, δεν άντεχε να είναι μακριά του, ήθελε να φύγει, να σωθεί. Ευχόταν να βρεθεί κάποιος να την σταματήσει, να της πει ότι θα κάνει το μεγαλύτερο λάθος της ζωής της.

Η Ιουλία, ξύπνησε ξαφνικά και βρήκε την Τζέσικα στις σκάλες να κλαίει και να υποφέρει απο τον πόνο.

- Κοριτσάκι μου, γιατί κλαις. Τι έχεις; Μίλα μου, σε παρακαλώ.
- Μαμά, δεν θέλω να παντρευτώ, με πνίγει, με πονάει μόνο στην σκέψη, ότι θα είμαι μακριά απο τον Στέφανο.
- Σώπασε κοριτσάκι μου, σου υπόσχομαι ότι όλα θα πάνε καλά, θα το δεις.
- Όχι μαμά, τίποτα δεν θα πάει καλά. Εγώ θα έχω άντρα χωρίς την θέληση μου και ο μπαμπάς θα κολυμπάει μέσα στον εγωισμό και στα χρήματα του.

Η καρδιά της Τζέσικας, ήταν σπασμένη σε κομματάκια και η Ιουλία πληγωνόταν ακόμη περισσότερο, που δεν μπορούσε να την καθησυχάσει γιατί έδωσε υπόσχεση στην Μαρία να μην της πει τίποτα.

Το άλλο πρωί, νωρίς-νωρίς, η Μαρία πήγε να φωνάξει την Ιουλία γιατί η Αλίσσα σκέφτηκε ένα πολύ καλό σχέδιο.

- Αλίσσα, σε ακούμε!
- Μαμά, κυρία Ιουλία, μαζί με τον μπαμπά θα πάμε να βρούμε αυτούς τους ανθρώπους και θα τους καλέσουμε στο γάμο, εκεί θα είναι και η αστυνομία. Με αυτό τον τρόπο θα συλλάβουν και αυτούς αλλά και τον πατέρα του Χουάν.
- Αγάπη μου, είναι πολύ καλό το σχέδιο σου, όμως ο Χουάν θα απογοητευτεί πολύ απο τον πατέρα του.
- Μαμά, το ξέρω, όμως δεν έχουμε άλλη επιλογή, έχω την μικρή ελπίδα, ότι ξέρει για τις βρωμοδουλιές του πατέρα του, εξάλλου γιατί να συμφωνήσει να παντρευτεί τόσο νωρίς;
- Μπράβο, κορίτσι μου, έχεις δίκαιο, πρέπει να μάθουμε το συντομότερο τι δικαιολογία του είπαν και δέχτηκε.

Ο Λεόντιος και η Αλίσσα, προσπάθησαν να μάθουν τον λόγο που δέχτηκε να παντρευτεί, όμως ήταν πολύ δύσκολο, γιατί μόνο οι γονείς του και ο ίδιος ήξεραν. Έτσι, δεν είχαν άλλη επιλογή και τελικά εφάρμοσαν το σχέδιο της Αλίσσας.

Έφτασε, λοιπόν, η μέρα που θα παντρευτεί η Τζέσικα τον Χουάν. Όλοι όσοι ήξεραν για το σχέδιο, ήταν ανυπόμονοι, ενώ η Τζέσικα και ο Στέφανος, ήταν πολύ στεναχωρημένοι. Οι καρδιές τους ράγιζαν και ένιωθαν ότι σιγά-σιγά πεθαίνει ένα κομμάτι μέσα τους.

Όλοι ήταν στο γάμο, μάλιστα η Μαρία με την Ιουλία, υποδέχονταν τους καλεσμένους και έτσι δεν έδωσαν αφορμές για να τις υποψιαστούν. Όταν έφτασαν οι άνθρωποι της νύχτας, η Μαρία τους οδήγησε στην Τζέσικα για να φανερωθεί η αλήθεια.

- Γεια σου, Τζέσικα μου, είσαι πολύ όμορφη!

- Κυρία Μαρία, ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι;
- Είμαστε άνθρωποι, οι οποίοι θέλουν κάποιες εξηγήσεις απο τον πατέρα του Χουάν... Η αλήθεια, είναι ότι με τον πεθερό σου, έχουμε κάποιες διαφορές. Μας χρωστάει κάποια χρήματα, μάλιστα σε κάπια φάση της ζωής του, είχε φύγει για ένα μακρινό χρονικό διάστημα, γιατί το αφεντικό μας, τον κυνηγούσε. Όταν τον βρήκαμε, μας έδωσε κάποια χαρτιά, τα οποία έλεγαν ότι, όταν παντρευτεί ο γιος του θα κυνηγάμε την οικογένεια της νύφης.

Η Τζέσικα, δεν μπορούσε να πιστέψει αυτά που άκουγε, σοκαρίστηκε.

- Πιστεύω, κυρία Μαρία, ότι ο πατέρας μου, όλα αυτά τα γνωρίζει.
- Κανείς κορίτσι μου δεν τα γνωρίζει, μόνο εμείς που παλέψαμε να σε σώσουμε. Μαζί με την βοήθεια της μητέρας σου, μπήκαμε στο σπίτι του Χουάν και πήραμε ένα φάκελο, ο οποίος είχε αυτά τα έγγραφα και επίσης φωτογραφίες σας. Αποφασίσαμε, να μην πούμε τίποτα σε κανένα.
- Κυρία Μαρία, τώρα τι θα κάνω;
- Θα κάνεις αυτό που πρέπει. Θα σταθείς δίπλα στον Χουάν και που ξέρεις, μπορεί η τύχη να σου χαμογελάσει.

Όταν έφτασε η στιγμή, η Τζέσικα βάδιζε στο μεγάλο διάδρομο της εκκλησίας, ο οποίος ήταν στολισμένος με κόκκινο χαλί, δεξιά και αριστερά υπήρχαν λουλούδια. Τα πόδια της έτρεμαν μέχρι να φτάσει στον Χουάν, όταν έφτασε, γύρισε και κοίταξε την μαμά της. Η Ιουλία της χαμογέλασε και της είπε: « Μην ανησυχείς κορίτσι μου, όλα θα πάνε καλά!»

Μόλις άρχισε ο ιερέας να απαγγέλλει, εμφανίστηκαν στο μακρύ διάδρομο, οι άντρες της νύχτας, μαζί με τον Στέφανο και φώναξαν:

- Σταματήστε τον γάμο!

Όλοι ξαφνιάστηκαν και διερωτόνταν γιατί, τότε αποκρίθηκε ο πατέρας της Τζέσικας, ο οποίος, ρώτησε την Ιουλία:

- Τι συμβαίνει εδώ;

- Αυτό που έπρεπε όλοι να μάθουν! Αυτός είναι απατεώνας, χρωστάει στους ανθρώπους της νύχτας και τους είπε, ότι όταν παντρευτεί ο Χουάν, εμάς θα κυνηγήσουν!
- Πατέρα, τι λέει η κυρία Ιουλία; Πατέρα εμένα μου είπες, ότι όταν παντρευτώ, θα είμαι ο πιο πλούσιος άνθρωπος... Εσύ Τζέσικα το ήξερες;
- Εμένα Χουάν, ήρθαν και με βρήκαν και μου το είπανε. Συγγνώμη που έπρεπε να το μάθεις με αυτό τον τρόπο.

Η αστυνομία, πήρε τον πατέρα του Χουάν και τους ανθρώπους του υποκόσμου απο την τελετή. Η μητέρα του, ήταν πολύ στεναχωρημένη για το παιδί της, που του έκρυβαν την αλήθεια. Ο Χουάν, ήταν πολύ απογοητευμένος απο τους γονείς του και έτσι έκανε πολύ καιρό να μιλήσει στην μητέρα του και να επισκεφτεί τον πατέρα του στην φυλακή.

Η Τζέσικα και ο Στέφανος, ήταν μαζί και ήταν πολύ ευτυχισμένοι. Οι καρδιές τους φτερούγιζαν μόλις αντίκριζαν ο ένας τον άλλον, πλέον ενώθηκαν και έγιναν ένα. Η Αγγελική, ήταν πολύ χαρούμενη, δύο πολύ αγαπημένα της πρόσωπα, ήταν μαζί. Η αγάπη, δεν μπορεί να κρυφτεί, όσο κι αν προσπαθεί ο άλλος!

Ο πατέρας της Τζέσικας, αποδέχτηκε τον Στέφανο με χαρά, γιατί ήξερε ότι δεν θα την πληγώσει ποτέ! Η Τζέσικα, είχε αυτό που ήθελε, έναν άνθρωπο να την αγαπάει πραγματικά.

Όταν τελείωσαν το σχολείο, πήγαν πίσω στην Αμερική για σπουδές. Η Τζέσικα, σπούδαζε φαρμακοποιός και ο Στέφανος γιατρός.

Μάλιστα η οικογένεια του Στέφανου, έγιναν συνέταιροι με την οικογένεια της Τζέσικας και τα αδέρφια του βοηθούσαν στην επιχείρηση. Άλλοι ήταν στα καταστήματα και άλλοι ήταν στα εργοστάσια.

Έτσι, έζησαν όλοι ευτυχισμένοι, ο ένας δίπλα απο τον άλλον, να στηρίζουν ο ένας τον άλλον και να αγαπιούνται.

«Όταν η αγάπη, επικρατεί στο κόσμο, ο καθένας γίνεται πιο δυνατός. Η δύναμη ενός ανθρώπου, ο οποίος ρισκάρει, έρχεται απο άτομα που τον αγαπάνε και τον στηρίζουν!»

~ΤΕΛΟΣ~

Υστερόγραφο:
Ηλιάνα Αντρέου.